

Gerçek

**İşçi sınıfı
mücadelelerinden...**
Daiyang grevi, Yurtiçi Kargo,
Taral Makina, Teknopark işçileri &
Asistan mücadelesi
THY direnişinden işçi sınıfına selam
sayfa 2-3-4-5

Gerçek barış emekçilerle gelir

Kürt sorunu Türkiye'nin önemli sorunları içinde başı çekiyor. Bu sorun en başta nüfusun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçileri ilgilendiriyor. AKP hükümeti ise geniş işçi ve emekçi sınıflarının çıkarlarını gözetmiyor. Temsil ettiği sömürücü bir azınlığın çıkarlarını doğrultusunda işçi ve emekçileri kandırıyor, yönlendiriyor. Mesela Başbakan Erdoğan, daha dün kendisi başta olsaydı idam edeceğini söylediği Öcalan'ın şimdi Kandil'in karşısında "beklentileri doğrultusunda adımlar attığını" söylüyor. Yine dün "terör örgütü ile görüşen şerefsizdir" diyen Erdoğan, bugün doğrudan kendisini temsilen PKK liderleri ile görüşen MİT görevlilerine dokunulmazlık sağlıyor. Muhalefet de aynı. CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu hükümete son bir kredi açtı diyor. CHP milletvekili Birgül Ayman Güler ise ağızlarından köpükler saçarak "Türk ulusu ile Kürt milliyeti eşit olamaz" diye haykırıyor.

Bu yalan ve riya rüzgârı içinde işçi ve emekçiler neye inanacağına şaşırılmış durumda. Gerçeğin ve doğrunun aranacağı yer, AKP'si, CHP'si, MHP'si ile sermaye partilerinin sözleri olamaz. İşçi sınıfının kendi gerçeği çok uzakta değil, Tekel işçilerinin 2010 yılındaki büyük direnişinin bağrında ortaya çıkmıştır. Tekel işçisi aradan düzen partilerini çıkarıp da İzmir'den Diyarbakır'a, Trabzon'dan Bitlis'e kol kola direndiği haftalar boyunca birbirlerinin hassasiyetlerini görmüş tanımıştır. Tekel işçisi "gerçek açılımı biz yaptık" deme cesaretini göstermiştir. Türkiye'de olmasa da, Tekel direnişi boyunca Sakarya'da Türk işçisi ile Kürt işçisi eşitti, kardeşti!

Şimdi de direnişler, grevler ve tüm hak arama mücadeleleri Türkü ve Kürdü ile işçi ve emekçileri birleştirmeye devam ediyor. Gerçek bir çözümün ve barışın anahtarı da bu mücadelelerde yatıyor. İşçiler ve emekçiler sermaye partilerinin peşinde kandırılarak oradan oraya savrulmak yerine kendi gerçeğini dayatmalıdır. Bu gerçek ırkçılığa inat eşitliktir. Horonla halay ne kadar eşitse Türkçe ve Kürtçe'nin de o kadar eşit olmasıdır. Bu gerçek tasfiye için değil çözüm için müzakeredir. Kürtleri kendi değerlerine, mücadelesine sırt çevirmesini isteyerek değil olduğu gibi kabul etmektir. Bu gerçek, 2009 "açılımı" veya 2011 "Oslo süreci" için olduğu gibi, ilk fırsatta masayı terk edip yeniden işçi emekçi ailelerin çocuklarının ölümüne dayalı bir politika izlemek değil, emekçi halkların kucaklaşmasıdır. Bu gerçek emperyalizme karşıdır. ABD'nin, AB'nin ve tüm emperyalistlerin Türk ve Kürt halklarının arasından sonsuza dek çıkartılmasıdır. Bu gerçek Tekel direnişinde olduğu gibi gerçek bir barış için hep birlikte sınıf düşmanına ve emperyalizme karşı savaşımaya hazır olmaktadır!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Gerçek

Barış ve siyasi çözüm için Yeniden Tekel Açılımı

**AKP hükümeti:
Kabine
değişikliği ile
az risk, çok oy**

6

**Kürt sorunu:
Amaç barış değil,
tasfiye ve savaş! 8**

**Paris Roboskî
olmasın!**

9

**Dünyadan...
İtalya seçimleri,
Tunus, Mısır,
Mali**

14-15

Leyla Edip

İşçilerin birliğine saldıran düşman: Taşeron kanseri

Kozlu'daki özel kömür madeninde 7 Ocak 2013 günü yaşanan ve sekiz işçinin ölümüyle sonuçlanan iş cinayetine gösterilen tepkiler nedeniyle açıklama yapan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, "taşeron sisteminin sorunlarını büyük oranda ortadan kaldıracak" bir düzenlemeyi meclis gündemine taşıyacaklarını söyledi. Geçenlerde de yaza kadar yasa değişikliğine gideceklerini ifade etmişti. Peki planlanan değişiklik ne olabilir?

4857 sayılı İş Kanunu'nun 2/6-7. maddesi, taşeronluğa ancak "teknolojik uzmanlık" gerektirdiği takdirde başvurulacağını hükme bağlıyor. Sendikaların, taşeronu kollayan yasaya itirazlarına rağmen Bakanlık, maddenin bu haline dahi tahammül edemiyor ve "uzmanlık gerektiren haller" ibaresini de çıkararak kuralsız ve güvencesiz çalıştırmayı dikensiz biçimde benimsemek istiyor. DİSK Genel Başkan Yardımcısı Metin Ebetürk de geçen ay yaptığı bir açıklamada Bakan'la yaptıkları toplantıda hükümetin tavrının kendilerine açıkça ifade edildiğini ve "yeni düzenlemeden" kastın 2. Maddeyi değiştirerek taşeron cumhuriyeti yaratmak olduğunu söylemişti. Böylece AKP döneminde taşeronlaşma beş kat arttığı ve Bakanlık raporuna göre halihazırda kamuda 585 bin 788 ve özel sektörde 419 bin 466 kişi alt işverende çalıştığı halde, emekçilerin perişanlığı devlete yetmiyor.

4857 sayılı yasa ile taşeronlaştırma düzenlenirken, emekçileri ve sendikaları ikna etmek ve bu sistemi, güya "kötüye kullanmaya karşı korumak için" teknolojik uzmanlık gerektiren işlerde alt-ışverene yer verilebileceği hükmü getirilmişti. Böylece bir asıl-ışveren, örneğin bilgisayar programı kurulumları için işyerinde alt-ışverene başvurabilecekti. Bu hüküm, böyle bir işyerinde bilgisayar uzmanı bulunmayabileceği varsayımından hareket etmekteydi, daha doğrusu, sözde amaçlanan bu tip sorunları halletmekti. Oysa gerçekte niyet, patronun daha önce kadrolu, sözleşmeli ve güvenceli olarak işe aldığı işçileri –bu örnekte bilgisayar programcısını- işten atıp, işi bir taşeron şirkete vererek onun hakimiyetindeymiş gibi gösterdiği, daha ucuza, kuralsız, güvencesiz olarak çalıştırabileceği işçilere kavuşmaktı. Bununla birlikte giderek yaygınlaşan şekilde sadece yasanın açıkça izin verdiği durumlarda değil, muğlak biçimde yasakladığı! alanlarda da taşerona yer verilmeye başlandı. Üstelik patron, taşeron şirkete bağlı çalıştırmanın avantajlarından faydalanmak için, başka bir örnekten gidersek hastanedeki temizlik işçisini alıp başka işlerde, hastabakıcı ya da santral görevlisi olarak çalıştırmaya başladı. Çünkü o iş için kadrolu işçi alıp, daha fazla ücret vermek yerine, işi taşeron şirkete ihale edip asgari ücret ödemek daha kârlı olacaktı. Böylece, şu anda olduğu gibi yasaya, kamuya ait olanlar dâhil neredeyse hiçbir işyerinde uyulmayarak, devlet desteğiyle kanuna karşı hile yapılmaya başlandı ve işçilerin anayasal olarak da tanınmış olan bireysel ve kolektif haklarını kullanmalarını engellendi.

Şu halde, kârı en üst düzeye çıkarmak isteyen sermaye ve devlet kol kola, derinleşen kriz ortamında işgücü maliyetlerini düşürmek ve işçileri sendikasızlaştırmak için, kamuda en ucuz fiyatı veren taşeron firmaya ya da siyasi hesaplar sonucu cazip gelen belediye şirketlerine şaibeli ihalelerle işleri ve işçileri peşkeş çekiyor. Hükümet aslında taşeron işçilerini ayrı bir hukuka tabi tutarak daha kolay ve daha ağır sömürülür hale getirmeye çalışıyor. Bakan Çelik'in "Asıl işverenle alt işverenin ciddi bir ayrışmasını gerçekleştireceğimiz bir çalışma üzerindeyiz" sözleri de bunu doğruluyor. Oysa mevcut iş yasasından yararlanmak, toplu sözleşme hakkını kullanmak, iş güvencesinden yararlanmak, lehe yargı kararlarının icrasını ve uygulamaların devlet tarafından denetlenmesini beklemek bütün işçilerin hakkıdır. Bu sebeple örgütlü mücadelemizin en acil taleplerinden biri de taşeronluk sistemini tümüyle ortadan kaldırmak ve işçiler için öngörülen farklı düzenlemelerle üretimin yanı sıra emekçilerin de bölünmesine karşı birleşmektir.

Çiftçinin ve yeşilin dostu, işçinin düşmanı Taral makina!

Tarım malzemeleri satan Taral Makina, satış sloganı olarak "çiftçinin ve yeşilin dostu" sloganını kullanıyor. Ancak aynı Taral Makina, işçiler sendikalı olduğu için, onları kapı dışarı ediyor! İstanbul Bayrampaşa'da bulunan Taral Makina, işçiler DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasına üye olunca, sendikanın girişini engellemek, işçileri yıldırım için önce 12 sonra da 15 işçiyi işten çıkarttı. Bunun üzerine fabrika önünde direniş başladı.

Fabrika önünde direniş başlayalı fazla bir vakit geçmemesine rağmen, işçilerin sendikaya üye olmaları tüm hızıyla sürüyor. Fabrikada yaşanan bu mücadele hakkında işçilerden Kazım Polat, "neden sendika?" sorusuna şöyle cevap veriyor: "Taral, bir yılı doldurduktan sonra zam vermeye başladı. Ve insanları zorunlu mesaiye bırakmak için kâğıtlar getirip bıraktı. Zaten insanlar zor

durumdaydı, geçinemiyorlardı. İnsanlar yüz saat, seksen saat mesaiye kaldı. Mayıs'tan beri mesailer kesildi. İnsanlar gittikçe ekonomik olarak zor duruma düştü. Kiracı olan insanlar vardı, iki tane çocuğu okuyan insanlar vardı, bekâr olan arkadaşlarımız vardı. Ki onlar da burada ev tuttular. İstanbul'un kira şartlarını biliyorsunuz, bir gecekonduya gitsen bile üç yüz dört yüz milyon. Normal bir yerde oturduğun zaman, beş yüz milyon kira veriyorsun. Peki biz kaç paraya çalışıyoruz? Yedi yüz milyona! Beş yüz milyonu kiraya verdin. Elektrik verdin, su verdin derken, açsın! E tabi bu süreçte de, kredi kartına yüklenen, dostundan borç alan, bileziklerini bozan derken, bu noktaya geldik."

İşçilerden Eren Doğan ise, "Normalde hak ettiğimiz parayı, kendimizi yıpratarak kazanıyorduk. Ramazan ayında ise, sırf iş yok bahanesiyle bunca insanı

ücretsiz izne yolladılar. Ve dediler ki: "Kimseyi mağdur etmeyeceğiz, aralıklarla ufak tefek keseceğiz" Ama izinden döner dönmez, bir aylık paranın tamamını kestiler. Kimisi on lira aldı! Kimisi yirmi lira aldı! Bir ayda yirmi lira alan bir insan, o ayı nasıl çıkartabilir ki?! Adam beş yüz lira kira veriyor zaten! Çıkartma imkânı diye bir şey yok! Ve baktık ki, her şey bizim aleyhimize işliyor. On beş senedir, yirmi senedir... On seneden beri işçiler burada eziliyordu ama burada birlik yoktu o zaman. Bizde, şakayla karışık olarak, "sendikayı yapabilir miyiz?" derken, birden baktık ve bu işin olacağını anladık. Bölümler arasında uzlaşmayı sağladık. Şu anda direnişteyiz. Bunca zaman direnişler olmuş ve işçiler kazanmış. Biz de kazanacağız." sözleriyle direnişe kadar gelen süreci ve mücadele kararlılıklarını ifade ediyor.

Yurtiçi Kargo işçileri direnişte

Yurtiçi Kargo'da işçiler haftada 70-80 saate varan sürelerle çalışıyor, son derece düşük ücretler alıyor, son derece düşük ücretler alıyor, son derece düşük ücretler alıyor. Bu koşullara karşı işçiler çareyi sendikalaşmakta buldular. DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasında pek çok ilde örgütlenme çalışması yürüten Yurtiçi Kargo işçileri geçtiğimiz ay tipik bir patron refleksiyle karşı karşıya kaldılar. 25 Ocak'ta sendikaya üye olduğu tespit edilen onlarca işçi çeşitli bahaneler öne sürülerek işten çıkarılmaya başlandı. Ankara ve İstanbul'da üçer, Konya'da ise bir şubeden çıkarılan işçiler, bu şubeler önünde gün

boyu direniş başlattılar.

DİP militanları olarak Ankara Meşrutiyet şubesine yaptığımız ziyarette direnişle ilgili bilgi veren sendika temsilcisi, çalışan işçilerden sendikaya üye kaydetmeye devam ettiklerini, buna karşılık yöneticilerin tespit edebildikleri sendikalıların işten çıkarmaya da devam ettiğini, çıkarılan işçi sayısının 100'ü aştığını belirtti. Görüştüğümüz işçiler ise başta çalışmakta olan arkadaşları ol-

mak üzere pek çok kişiden destek gördükleri, Yurtiçi Kargo'nun ise bu süreçte pek çok müşteri kaybettiği için umutlu olduklarını belirttiler. İşe iade davası açmaya hazırlanan işçiler, işe alınana kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirttiler.

Trakya'da işçinin gözü kulağı Daiyang SK grevinde

Güney Koreli Daiyang SK Metal Sanayi fabrikasının ek tesis açılışı, Çorlu Avrupa Serbest Bölgesi'nde yapılmıştı. Güney Koreli patron bu harika ülkede sömürülebildiği kadar işçi sömürülebilir miydi acaba? Daiyang işçisi buna cevap verdi ve Birleşik Metal-İş Sendikasına üye oldu. 16 işçi işten çıkarıldı. Daha sonra açılan dava işçilerin lehine sonuçlandı.

İşe iade sonucunda işlerine geri dönen Daiyang işçileri, Toplu İş Sözleşmesi masasına oturmak isteyince patron bu durumu kabullenmedi ve araya aracı girmesine rağmen işçilerle anlaşmayı kabul etmedi. Buna karşılık haklarını aramaya devam eden Daiyang işçileri, son silahlarını kullanarak greve gittiler.

Daiyang işçisi serbest bölgeyi bastı: Kore'den grev kırıcı ithal eden patrona suçüstü!

15 Ocak 2013 günü, Güney Kore'den kaçak işçi getirerek grevci işçilerin yerine çalıştıran Daiyang SK Metal hakkında, yine işçilerin eylemleriyle harekete geçen Tekirdağ İl Müfettişleri tutanak tuttu. Bunun üzerine basın açıklaması yapmak isteyen işçilere polis, biber gazı ve coplarla saldırdı beş grevci işçi yaralandı.

Bununla yetinmeyen Daiyang

SK patronu, 17 Ocak 2013 günü kaçak işçi çalıştırarak elde ettiği malları polis koruması eşliğinde turlara yükleyerek fabrikadan çıkarmak istedi. Bu sırada işçilerin direnişleriyle karşılaştı. Yaptıkları nakliyatın yasadışı olmasına rağmen polisler yine Güney Kore'li sermayeyi koruyup, işçilere saldırdı. Grevci işçiler ve sendikacılardan yaralananlar oldu.

Ve açlık grevi...

Bu eylemlerin ardından Çorlu Cumhuriyet Meydanı'nda 22 Ocak Salı günü açlık grevi başladı. Beş gün süreyle ve dönüşümlü olarak başlatılan açlık grevi tüm işçilerin katılımıyla sürdürülecek. Açlık greviyle beraber imza kampanyası da başlatılan Daiyang-Sk işçilerine halktan, basından, birçok demokratik kitle örgütünden, sendikalardan ve siyasi partilerden de destek geliyor.

Daiyang SK işçisi nasıl kazanır?

Dünyada işçi eylemleri krizle beraber artmış ve bizim bulunduğumuz coğrafyayı da sallamaya başlamıştır. 2013 yılı Şişecam işçilerinin gösterdiği direniş kararlılığı ve elde ettiği kazanımlarla başlamışken, Ankara'nın ayazında gece gündüz YÖK önünde nöbete duran asistanlar, işten atılan arkadaşlarını geri al-dırmayı başarmışlardır.

Sendikalaşmakta kararlı olan Yurtiçi Kargo işçileri şubelerin önünü direniş yerine çevirmektedir. İşten atılan THY işçilerinin her cumartesi günü saat 14:00'te Bakırköy'de kitlesel bir işçi kürsüsüne dönüşen eylemlerine destek gün geçtikçe artıyor. THY işçileri yol işçilerini, cam işçilerini, madencileri bir araya getirdi.

İşçilerin gözü kulağı Daiyang grevine çevrilmişken işçiler de aynı şekilde işçi sınıfının mücadele eden diğer bölükleriyle buluşmalıdır.

Açlık grevinin başlamasıyla birlikte Çorlu kaymakamlığının araya girmesi ve patronun masaya oturması boşuna değildir. Kaymakamı araya sokan da, patronu masaya getiren de işçilerin mücadelesidir. Çorlu'nun meydanında bir işçi kentinin tam ortasında Daiyang SK işçisinin sürekli olarak diğer işçileri örgütlenmeye, dayanışmaya ve mücadeleye çağırmasıdır. O halde bu çağrı daha güçlü şekilde devam ettirilmelidir. Bu çağrı grevin başarıya ulaşması için Daiyang SK işçilerine hem maddi hem de manevi destek olarak dönmelidir. Burada da görev Daiyang SK işçileri ile birlikte tüm sınıf mücadeleciler işçilere ve sendikacılara düşüyor.

Dilek Pir

Sendikalar şikâyeti bırakın, örgütlenin!

Sendikasızlaştırma yasası geçtikten sonra, Çalışma Bakanlığı tarafından sendika ve işkolu istatistikleri Ocak ayı içerisinde açıklandı. Bu istatistiklere göre şu an üyesi bulunan 92 sendikanın yarısından fazlası, yani 49 tanesi, yüzde bir olan işkolu barajını aşmadığı için yetkiyi kaybetmiş durumda.

Açıklanan rakamlar son 2009 Temmuz istatistiklerine göre epeyce farklı. 2009 yılı verilerine göre toplam kayıtlı işçi sayısı 5,4 milyon iken, bu rakam Ocak 2013'te 10,8 milyona yükselmiş durumda. Buna karşılık 2009 yılında 3,2 milyon toplam sendikalı işçi sayısı, son istatistiklere göre üçte bir oranında azalarak 1 milyona gerilemiş. Şu an bakanlık rakamlarına göre sendikalaşma oranı yüzde 9,2. En düşük sendikalaşma oranı inşaat (yüzde 2,3) ile sağlık ve sosyal hizmetler (yüzde 2,5) sektörlerinde. Bu durumda inşaat sektörünün sigortasız, güvencesiz çalışmanın en yoğun, iş cinayetlerinin ve yaralanmalarının en sık yaşandığı sektörlerden biri olmasına şaşırılmamalıdır. Sağlık ve sosyal hizmetler alanında ise taşeronun yaygınlığı sendikalaşmanın belini kıran etkenlerin başında geliyor. Ancak burada bakanlık eliyle özel bir operasyon da çekilmiş durumda.

DİSK'e bağlı Dev Sağlık İş sendikası son yıllarda hastanelerde taşeronu karşı ciddi ve ısrarcı ve şekilde mücadele yürütüyor. Bu mücadelenin sonucu olarak da bazı hastanelerde kazanımlar elde edildi, sendika işyerine sokuldu. Taşeron firmalar çalışanlarını farklı farklı şirketler üzerinden, başta kıdem olmak üzere çeşitli haklarını gasp etmek amacıyla sürekli değişim yaparak gösteriyorlar. Çalışma bakanlığı bu konuda sağlık sektöründe taşeronda çalışan 10 bine yakın Dev Sağlık İş üyesini sektör dışı görenek yok saymış ve Dev Sağlık İş'in barajın altında kalmasını sağlamıştır. Diğer işkollarında da taşeron işçilerin üyelikleri yine dikkate alınmamıştır. İşkolu düzenlemeleriyle baraj duvarını yükselten sendikasızlaştırma yasası varken, uygulamada bir de buna taşeron belası eklenmektedir.

Bununla birlikte bugün barajı kıl payı geçen sendikaların sayısı da az değil. İstatistiklerin her yıl Ocak ve Temmuz ayları olmak üzere iki defa açıklanacağı düşünülünce, Temmuz ayında bugün barajı geçen 43 sendikadan bazılarının daha yetkiyi kaybetme riski taşıdıkları ortada. Üstelik yasa kademeli olarak 2018 yılına kadar işkolu barajının yüzde birden yüzde üçe yükseltilmesini de getiriyor. Yüzde üç barajı bugün uygulansa, 43 sendikadan 20'si daha yetkiyi kaybedecek. Bazı sendikaların, yetki alabilmek ya da yetkilerini kaybetmemek için üye sayılarını bazı işkollarında 16 kata kadar arttırmaları gerekecek.

Durum ortada, sendikalar için alarm zilleri uzun zamandır çalıyor. Buna karşı, mevcut yasanın ne kadar sendika düşmanı olduğu, Çalışma Bakanlığı'nın istatistikler yoluyla sendikaların yetki hakkını gasp ettiği şekilde açıklamalar yapmanın, yasayı ve yaptırımlarını protesto etmenin zamanı geçti artık. Zaman fabrikada, işyerlerinde bir örgütlenme atağına girilerek sendikasızlaştırma yasasını da, istatistiklerini de yırtıp atmanın zamanı. Asıl işveren/taşeron ayrımlarını tanımadan, işçi sınıfının sendikalaşma hakkının meşruluğuna dayanarak örgütlenme zamanı. Ekonomik krizle birlikte sertleşme ihtimali olan mücadelelere hazırlıklı olup, işçi sınıfının bu mücadelelerden örgütlü olmanın gereğine duyduğu inancı arttırarak çıkmasını sağlamak üzere çalışma zamanı. Tek bir işyerinde patlak verecek bir mücadelenin başka işyerlerine de yayılmasını sağlayacak kanalları yaratacak yöntemler bulma zamanı. Çünkü zaman, sendikalar için varlık yokluk zamanı.

Mustafa Kemal Coşkun

“Yeni” YÖK Yasası

Yine “reform” adı altında hazırlanan üniversitelere ilişkin YÖK yasası çoğu üniversite çalışanının muhalefetine rağmen meclise sunuldu. Yasanın hem üniversite eğitimi hem de üniversite emekçileri açısından birçok olumsuz sonucu olacak. En başta, üniversite eğitimi ve burada üretilen bilgiyi bir meta/piyasada alınıp satılabilecek bir mal olarak görmesi üniversitenin kamusal işlevlerini baştan ortadan kaldırıyor. Buna ek olarak özel şirketlerin temsilcilerini üniversite yönetimlerine getiriyor. Zaten hali hazırda önemli oranda serpilmiş olan özel üniversitelerin önünü daha da açıyor. Ayrıca belli ki bundan sonra sadece özel üniversiteler değil devlet üniversiteleri de önemli oranda bir para karşılığı girilebilen yerler olacak.

Aslında burada çok daha önemli başka bir konuya değinmek gerekiyor. AKP hükümetinin, sadece üniversitelerde de değil, hemen hemen bütün kamu kurumlarında, örneğin belediyelerde de, devlet hastanelerinde de uyguladığı politikanın, bundan sonra kamu kurumlarının da tıpkı bir şirket gibi davranmasını sağlamak olduğu bu yasayla daha bir belirginlik kazanıyor. Örneğin belediyeleri, tıpkı özel şirketlerin yaptığı gibi, kâr elde etmeyi hedefleyen kurumlar haline getiriyor ve özel şirketlerle bazen rekabet içerisinde bazen onlarla ortaklık kurarak ama mutlaka sermaye birikiminin sürekli genişlemesini hedefleyerek kent rantlarından yararlanmalarını istiyor. Devlet hastanelerinin tıpkı özel hastaneler gibi hastayı “müşteri” olarak görmelerini hedefliyor. Bu yeni YÖK yasasıyla aynı politikanın kamu üniversiteleri için getirilmeye çalışıldığını söylemek yanlış olmaz. Yasada üniversitelerin kendi kaynaklarını yaratmaları gerektiği vurgulanarak, “kâr” elde edebilecekleri alanlara yönelmelerinin gerekliliği vurgulanıyor.

Bu, bildiğimiz özelleştirme politikalarından farklı bir mesele ve bu noktanın fazlasıyla önemli olduğunu düşünüyorum. Zira bu durumda bütün kamu kurumları kâr peşinde koşmaları çerçevesinde yeniden örgütlenirken, ‘kamu yararı’ denilen şey de ortadan kaldırılıyor demektir. Örneğin bir üniversite, bundan sonra kamu yararını gözeterek yönetilmeyecek, bu anlayışla eğitim vermeyecek, ancak tıpkı bir şirket gibi kâr elde edebileceği alanlara yönelerek üniversite eğitimi de bu hedefe göre biçimlendirecek demektir. Aynı meseleyi bütün kamu kurumları için de düşünebilirsiniz. Bu anlamda devletin şirketleşmesi anlamında kamu kurumlarının hem ekonomik hem de ideolojik olarak yeniden düzenlendiğini söylemek mümkün ve yeni YÖK yasası da üniversiteleri bu biçimde dizayn etmenin belgesidir.

Tabii durum bu olunca, kamu çalışanı da ister istemez bir şirket çalışanına dönüştürülecek demektir. İşte performans değerlendirme sisteminin de, kamuda esnek çalıştırma biçimlerinin de anlamı burada yatar. Bir şirket kâr etmek isteyecektir ve bir kamu kurumu da bunu yapacaksa, bu durumda en başta çalıştırdığı kişi üzerinden bunu yapmaya çalışacaktır ki, bu, sadece ücretlerin sürekli baskı altında tutulması demek değil, aynı zamanda emekçiler için yapılacak devlet harcamalarının da kısılması anlamına gelir. Başbakan neden kamu çalışanlarına düşük fiyatla tatil olanağı sunan yerleri masraf diye niteliyor sanıyorsunuz? Tabii bu durumda AKP hükümetinin bütün işçi haklarını teker teker budadığını ve sermaye sahiplerinin bekası adına emek karşıtı bir politika güttüğünü anlamak için çok zeki olmaya gerek kalmıyor.

Bundan birkaç yıl önce başbakan, zaten devleti şirket gibi, tüccar devlet adamı mantığıyla yönetmek istediklerini söylemişti. İşte YÖK yasası başbakanın bu söylemini üniversiteler için yerine getiren bir yasadır.

Teknopark işçileri ile röportaj:

“Bir kişide dahi sorun çıkarsa biz protokol yapmıyoruz”

Bir kamu projesi olan Teknopark İstanbul projesinde ana taşeron Uzunlar İnşaat’ın alt taşeronu Terci İnşaat’a bağlı işçiler, aylardır maaşlarını alamadıkları için, 28 Aralık’ta İTO önünde direnişe başladılar. Gerçek gazetesi olarak direnişteki işçilerle bir röportaj gerçekleştirdik.

Gazetemiz baskıya girmeden hemen önce Teknopark işçilerinden iyi haber geldi. Tüm işçilere, içeride kalan alacaklarının tamamı ödendiği için Teknopark işçilerinin direnişi kazanımla sona erdi.

Gerçek: Direniş bildiğimiz kadarıyla dışarıda ilk olarak İTO’nun önünde başlamıştı. Neden İTO’nun önü?

Şevket Yalçınkaya: İTO, bu projenin sahiplerinden bir tanesi. Bu sebeple biz şu şekilde düşündük: Uzunlar İnşaat iflasını vererek çekildi. Ve bizim maaşlarımız ödenmedi. Projede bir taraf olan Ticaret Odası ise, ana firmada çalışan işçinin hakkını korumak zorunda. Yani bununla mükellef. Aynı zamanda Ticaret Odası, aylık olarak işçilerin maaşları ödenirken, sigortaları yatırılırken, hakedişleri verilirken, tüm bunları kontrol etmek ve bunun üzerinde durmak zorunda. Tüm bunların da yanında, Uzunlar İnşaat iflas ederken, Ticaret Odası’nın belli bir teminatı içerideydi. Ticaret Odası bu teminatı Uzunlar’a verene kadar, ücretleri ödenmeyen işçilere teminattan kesip verebilirdi. Ve tüm bunları yapmadığı için, biz de direkt Ticaret Odası’nın önünü tercih ettik.

Burçin Kuz: İTO’nun önüne gittiğimizde projenin sahiplerinden bir tanesi diye gittik. Onların genel sekreteri ile görüştüğümüzde “projenin kasası bizim” diye kendisi söyledi. Biz aslında, büyük ortaklardan bir tanesi diye gitmiştik. Ve doğru bir tercih yaptığımızın daha sonra farkına vardık.

Gerçek: Uzunlar İnşaat’ın sahibi, işçi-

levinin ve şirketinin kapısının önüne gitmeden sizlerle hiç görüşmezken, oralara gittikten sonra sizinle görüşme kararı aldı. Ve ödeme taahhünamesi imzaladı. Bunu neye bağlıyorsunuz?

Burçin Kuz: Biz çok fazla sokaktaydık. Bütün muhatapları rahatsız ettik. Çok uzun bir süreç de değil aslında, bir aylık bir süreç. Bu bir aylık süreçte, bir program çıkartıp, bütün muhatapların peşinde olacağımızı, onları rahat bırakmayacağımızı gösterdik. Başında müdahale ettiler, yine gittik. Gözaltına aldılar, yine gittik. Valilik kararı ile gözaltına alındığımızı söylediler, valiliğe gittik. Her yere gittik. Onlar da bu kararlığı gördüler, onun üzerine de bizim yüzümüze bakmayan, telefonlarımıza çıkmayan kişiler, şimdi biraz da olsa sorunu çözmeye yönelik çalıştıklarını göstermeye başladılar. Tabii emin de değiliz bu süreçten, bekliyoruz. Paramızın tamamını alacağımız güne kadar da devam edeceğiz.

Gerçek: Ana taşeron olan Uzunlar ile görüşmeler sırasında, sizin çalışmış olduğunuz alt taşeron firma olan Terci de oraya gelmişti. Ücretleri Uzunlar’a asgariden göstermişti. Görüşmeler sırasında bunun için size her hangi bir sebep gösterdi mi?

Şevket Yalçınkaya: Onun hiçbir açık-

laması yoktu. Sadece, bizim ne alıp verdiğimiz belli idi. Biz ona göre listemizi çıkardık. O da şu şekilde düşünmüştü: “Ne kopartabilirsem, ne kadar rakamı aşağıya çekebilirsem kâr.” Uzunlar, bizi Terci ile görüşürdüktan sonra, bizler evimize giderken herkesi Terci aradı. Hatta beni de aradı. “Herkes ile anlaştık, bir sen kaldın. Gel seninle de buluşalım, anlaşalım.” dedi. Bizi bu şekilde kandırmaya çalıştı. Ama biz bu oyuna gelmedik. Hep beraber ne yaparsak yapacağız, gizli saklı hiçbir şey yapmayacağız, dedik.

Burçin Kuz: Terci’den bizi aradıklarında biz yan yanaydık. Ve biliyorduk. Ama Terci bizim birlikte hareket ettiğimizin farkında değildi. Aksine, hepimizi yalnız bırakıp, diğerleri ile anlaşmıştı göstermeye çalışıyordu. Orada biz şunu söyledik: “Bir kişide bile sorun çıkarsa biz protokol yapmıyoruz!” Bunu çok sonra anladılar ama. Önceleri, birbirimizi niye bu kadar savunduğumuzu anlamamışlardı. Bizim en önemli cevabımız “Bir kişi bile bu durumdan memnun olmazsa bu protokolü yapmayız!” dememizdir.

Gerçek gazetesi ve Devrimci Marksizm dergisi abonelik kampanyası

**Gerçek’çi ol,
devrimi iste!**

Yıllık abonelik bedeli
Gerçek 25 ₺
Devrimci Marksizm 25 ₺

Abonelik isteği için e-posta adresi: iletisim@gercekgazetesi.net

Tüm işçi sınıfına ve emek dostlarına selam olsun!

250 gündür Atatürk havalimanı dış hatlar terminalinde direnen tüm THY işçileri ve Hava-İş Sendikası üyeleri adına herkesi selamlıyorum.

Bizler, 29 Mayıs 2012 tarihinde, havacılık sektörüne getirilmeye çalışılan grev yasağı yasasına karşı, demokratik haklarını kullanarak tepki gösteren ve sendikamızın basın açıklamasına katılan binlerce THY işçisi içinden seçilerek işten çıkarılmış 305 kişiyiz. Yapılan bu büyük haksızlığa ve işçi kıyımına tepki olarak ertesi gün havalimanı dış hatlar geliş terminali önündeki direnişimizi başlattık. Amacımız grev yasağını kaldırmak ve haksızca elimizden alınan işlerimize geri dönmektir. Direnişimiz sayesinde yurtiçinde ve yurtdışında emekten yana olan bütün unsurları, siyasi partileri, sendikaları, sivil toplum örgütlerini harekete geçirdik ve hem hükümet hem de THY yönetimi üzerinde baskı kurarak tam 5 ay sonra grev yasağını kaldırttık. Bundan sonra bütün

konsantrasyonumuzu işimize geri dönmeye yönlendirdik, şu anda açtığımız işe iade davalarının 46'sının sonucu belli oldu ve mahkemeler hepsinde işe iade kararı verdiler ayrıca mahkemelerden birinin istediği bilirkişi raporu da 29 Mayıs'ta verdiğimiz tepkinin tamamen yasal ve demokratik bir hak olduğunu çok açık bir biçimde söyledi. Bütün bu gelişmeler sonucunda zaten başından beri söylediğimiz ve bildiğimiz haklılığımız resmi makamlarca da onaylanmış oldu, bundan sonra THY yönetiminin de üzerine düşeni yapıp bu haksızlığı ortadan kaldırması ve 305 işçiyi işlerine geri iade etmesi gerekmektedir. Bu haklı talebimizi olumlu bir şekilde sonuçlandırıp işlerimize geri dönene kadar da direnişimiz ilk günkü gücü ve heyecanı ile devam edecektir.

Buradan çeşitli vesilelerle hakları gasp edilmiş, maaşları ödenmeyen, işlerinden atılan tüm işçi dostlarımıza ve ezilen, haksızlığa uğrayan tüm in-

sanlara çağırım şudur: Direnin! Çünkü ancak direnen kazanır, yalnız tek başına ve örgütsüz bir mücadelenin başarıya ulaşma şansı da oldukça azdır, unutmamak gerekir ki birlikten kuvvet doğar. Bizim direnişimizin ve örgütlü mücadelemizin, sendikamızla birlikte davranmamızın sonucu olarak grev yasağını kaldırmamız bu söylediklerime en güncel örneklerden biridir. Biz bu örgütlü mücadelemiz sonucunda işlerimize de geri döneceğiz, buradan hareketle tüm işçi sınıfına ve haksızlığa uğrayan ya da uğrama potansiyeli olan tüm insanlara, kurtuluşa tek başına değil hep beraber davranıldığında erişileceğini hatırlatıp, iş yaşamlarında, direnişlerinde ve haklı mücadelelerinde başarılar ve zaferdilerim. Birlikte ve birlikte kazanacağız!

Deniz Eralp
Hava-İş Üyesi – THY direnişçisi

Levent Dölek

31 Ocak-1 Şubat direnişi ve asistanların emek mücadelesi

1 Şubat sabahı üniversite asistanları Türkiye mücadeleler tarihine geçmişti bile. İlk defa YÖK'ün önü tüm bir gece boyunca zaptedilmişti. Üstelik yaptığımız eylem alışıldık bir protesto değil işten atılan asistanların geri dönüşünü amaçlayan, hak almaya odaklanmış bir eylemdi. Bu önemli eylem hedefine kısmi de olsa ulaştı. YÖK, atılan asistanların çoğunluğunun geri dönüşüne imkân sağlayan bir düzenleme yapılacağını açıklamak zorunda kaldı. Bir kez daha hak almada birliğin, mücadelenin, örgütlülüğün ve dayanışmanın tek yol olduğu kanıtlandı.

Evet, ilk defa böyle bir eylem yapılıyordu YÖK'ün önünde ama aslında işçi sınıfının iki yüz elli yıldır yaptığı şeyleri tekrarlıyorduk sadece. Ortak menfaatlerimiz etrafında birleştik. Örgütlüydük, sendikamız Eğitim-Sen beslenmeden ısınmaya kadar tüm lojistik sorunları halleden adrestir. Taleplerimizi ortaya koyduk, arkasında durduk. Gerektiğinde sert yaptık. Güvendiğimiz tek şey birlikteliğimizdi ve tabii ki haklılığımız. Bir şey olsa kol kola girip direnecektik. Ama bunun daha büyük bir direnişi tetikleyeceğini de biliyorduk. En önemlisi bunu onlar da biliyordu. Çadır kurma kararımızı duyduğumuzda süresiz nöbet için İstanbul'dan asistanlar arasında girişimler başlamıştı bile.

Tüm gün hep birlikte haykırdık: “zafer direnen emekçinin olacak”tı. Her şeyi ile emekçiler olarak bir emek mücadelesi verdik. Kimse gocunmasın ama biz bunları profesörlerden, doçentlerden, akademiden öğrenmedik.

Biz daha eylemin ilk açıklamasında açıkça söylemiştik: “bize burslu öğrenci diyenler yanılıyor, biz üniversitenin emekçileriyiz, öğrenci olacaksak Sinter işgücülerinin, Daiyang grevcülerinin, Şişecam ve THY direnişçilerinin, nihayet Tekel işçilerinin öğrencisi olmaktan gurur duyuyoruz” demiştik. Bu bir gerçektir. 2008-2009'da kriz günlerinde fabrikasını işgal eden Sinter işçilerinden esinlenmiş, üniversitemizi terk etmeme eylemi yapmıştık. Arkadaşlarımızın atılma kararını rektörlük binasının içinde karşılaşmış arkadaşlarımızı geri alıp çıkmıştık. Ankara'nın sabahında da valilik bize “Tekel işçilerinden sonra çadır bizim kırmızı çizgimiz izin vermeyiz” diyerek aynı gerçeği hatırlatıyordu. Sonra dışarıda sabahlanan karlı gecenin ardından YÖK sizle görüşmüyoruz deyince “biz de o zaman çadırları kuruyoruz” deyip kendi kırmızı çizgilerimizi ortaya koyuyorduk. Bu kararımızı iletmemizin hemen ardından YÖK'ten görüşme yapılacağı açıklamasının gelmesi Tekel işçilerinin direnişinin hatırasının bile ne kadar etkili olduğunu gösteriyordu.

Üniversitenin profesöryasını kafa kola almaya alışmış YÖK, üniversitenin proletaryasını karşısında gördüğünde geri adım atıyor ve atılan asistanlar geri alınacak diyordu. Zafer değil elbette. Sadece kazanım hatta kısmi (yüksek lisanlar bu kararın dışında bırakıldı ve nispeten güvenceli 33a kadrolarına geçiş tehlikeli bir belirsizlik içine sokuldu) bir kazanım. Ama yine de kazanım. YÖK çalıştaylarındaki masalarda, Zaman gazetesinin “ortak akıl toplantıları”nda, salonlarda kesilen ahkamlarla asla elde edilemeyecek bir kazanım.

Kazanım kısmi, bunu ifade ettik. Hatta eylemi bitirirken YÖK kaşıkla verdiğini kepeçle almaya çalışırsa karşısında yine bizi bulacaktır dedik. Çünkü biliyoruz ki bunu yapmaya çalışacaklar. Çünkü sadece geri adım attılar, programlarını değiştirmediler. Üniversite A.Ş. istiyorlar ve en büyük engel olarak iş güvencesini görüyorlar ve iş güvencesi adına ne varsa yok etmek niyetindedirler. Arkadaşlarımızı şimdi geri alıyoruz ama sonra hepinizi atacağız diyecekler. Asistanları atarak, öğretim üyelerini yüksek ücret vaadiyle satın alarak sözleşmeli statüyü üniversiteye hakim kılacaklar. Hazırladıkları taslakta bu niyetlerini açıkça gösterdiler.

Biz de onlara hodri meydan dedik çoktan. Kayıtsız ve şartsız iş güvencesini savunacağız. “Ama üniversite farklı bir yer öyle her giren hep kalacak diye bir şey yok, akademik bir tavırla yaklaşmak gerek” diyenler üniversiteyi kurtaracak parlak fikirlerini kendilerine saklasınlar. Güvenceli kadrolarda olup da YÖK'ün, rektörün, patronun, hükümetin karşısında el pençe divan duranları (sağcısıyla-solcusuyla) gördükten sonra iş güvencesine daha da sıkı sarılız biz. Sadece ekmeğimiz için değil en önemlisi de özgürlüğümüz için. Ne de olsa tarihi azıcık bilen herkes özgürlüklerin profesöryanın ahkamlarıyla değil proletaryanın mücadelesiyle kazanıldığını bilir. Bu yüzden üniversitede hakkını mücadeleyle almaya yönelmiş olanlar tek ses olup “iş güvencesi olmadan akademik özgürlük olmaz” diyecekler.

Ne soğuk ne de kar, YÖK'ün önünde direniş ve kazanım var

İstanbul Teknik Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi, Galatasaray Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, ODTÜ, Hacettepe Üniversitesi ve Ankara Üniversitesi'nden çok sayıda asistan YÖK önünde 31 Ocak'ı 1 Şubat'a bağlayan gece sabaha kadar kaldı. Eylem, 1 Şubat günü saat 19.30'a kadar devam etti. Eğitim Sen, eylem boyunca yemek ve ısınma ihtiyaçlarını karşılarken, Van'daki asistanların Ankara eylemi ile eş zamanlı olarak balon uçurarak destek eyleminde bulunması, moralleri yükselten bir unsur oldu.

Asistanların ilk gün YÖK'le yaptıkları görüşmede asistanlarla ilgili konuların Cuma günü YÖK genel kurulunda ele alınacağı söylenmişti. Buna karşılık Cuma günü öğle saatlerine kadar genel kuruldan ses çıkmadı. Daha sonra, Emniyet birimleri aracılığı ile gündemin çok yoğun olduğu ve asistanlarla ilgili meselelerin görüşülemeyeceği bilgisi YÖK tarafından dışarıda bekleyen asistanlara iletildi. Bunun üzerine asistanlar görüşme oluncaya ve sonuç alınuncaya kadar kalma kararı aldılar ve çadırlarını eylem alanına

taşıdılar. Ancak YÖK, çadırlar kurulmadan önce bir yazılı açıklama yaparak asistanlarla ilgili kararların açıklanacağını söyledi.

Bunun üzerine asistanlar yaklaşık 3-4 saat boyunca yapılacak açıklamayı beklediler. Sonunda da asistanların kendi aralarından seçtikleri bir heyet YÖK temsilcileri ile görüştü. Bu görüşmede YÖK tarafından asistanlara yazılı bir metin iletilmedi. Sadece, yeni bir yönetmelik hazırlandığı, 1 ay içerisinde YÖK genel kurulunda olacağı, resmi gazetede yayınlanması ile beraber doktoradan azami süre dolayısıyla işten atılan asistanların müracaatları halinde kadrolarına iade edilecekleri ve doktoralarını bitirebilmeleri için 30 Haziran 2013'e kadar süre tanınacağı, yüksek lisansta ve doktora da azami süreler muhafaza edilmekle beraber, 1 yıllık düzeltme süresi hakkı verileceği, ayrıca bu süreler hastalık ile doğum izinleri ve askerlik sürelerinin katılmayacağı, doktoranın bitiminde asistanlığın hemen değil bir sene sonra düşürülmesi konularında karara varıldığı belirtildi.

Bu kararların uygulanması duru-

munda İTÜ'de 60'a yakın, toplamda 100'e yakın işine son verilmiş asistan işlerine iade edilebilecek. Eylemden sonra yapılan açıklamada YÖK'ün asistanların haklarını çiğneyen uygulamaları bir telefonla ya da hemen yazılmış görüş yazısıyla hayata geçirdiği, ancak açıkça ortada olan bir haksızlığı gidermek için aylarca ve sonrasında da iki gün boyunca asistanlara işkence yapmasına işi beklettiği belirtildi ve kınandı. Ayrıca, yüksek lisanstan atılanların da işe iadesi talep edildi. Kazanımları ilerletmek ve iş güvencesine olası yeni saldırıları göğüslemek için mücadele kararlılığı vurgulandı.

İki günlük eylem, ayrıca üniversiteler arası koordinasyonun kurulduğu ve mücadelenin tartışıldığı bir forum işlevi de gördü. Eylem, yapılan açıklamanın ardından pankartların ve diğer malzemelerin toplanmasıyla sona erdi. Eylem boyunca sık sık “yaşasın asistan dayanışması”, “ferman YÖK'ün üniversiteler bizimdir”, “atılan asistanlar geri alınsın”, “ne soğuk ne de kar, YÖK'te direniş var”, “zafer direnen emekçinin olacak” sloganları atıldı.

Kabine değişikliği: Az risk, çok oy

Kabinede dört bakan değişti ve İçişleri Bakanlığı'na Muammer Güler, Kültür ve Turizm Bakanlığı'na Ömer Çelik, Milli Eğitim Bakanlığı'na Nabi Avcı, Sağlık Bakanlığı'na da Mehmet Müezzinoğlu getirildi. Dikkatli bir okumayla kabinedeki yenileme bize, AKP hükümetinin önümüzdeki dönemde izleyeceği rotaya dair fikir verebilir. Esaslı noktalar hükümetin, çok girift bir süreçten geçiyor olmasında gizli. Kürtlerle müzakere, başkanlık sistemi ve "ekonomik anayasa" meseleleri önümüzdeki dönemde AKP hükümetini zorlayacağı için yerel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinden önce az riskle en çok oyu alacağı bir denge gözetmek istemesi kuvvetli ihtimal.

Öncelikle Kültür ve Turizm Bakanlığı'na AKP'nin dış ilişkilerden sorumlu genel başkan yardımcısının getirilmesi ilginçtir. Tercih edilmesini "alakasız" bularak şaşırınlar ya da "vefa" diyenler oldu ama durum başka. Başbakan, beyin takımına aldığı Çelik'e geçen yılki Mısır gezisinde kendisi döndükten sonra İsrail-Hamas ateşkes görüşmelerini sürdürmesi için MİT müsteşarıyla birlikte Mısır'da bırakacak kadar güveniyor. Pek danışmanlık görevi boyunca Arap ülkelerine geziler yapan, sık sık Arap devrimleri sürecine dair açıklamalarıyla gündemde yer alan ve "Arap Uyanışı Konferansı" dahil "AKP'nin Arap halkları için bir ilham kaynağı olduğunu" her fırsatta vurgulayan Ömer Çelik'in bu bakanlıktaki fonksiyonu ne olabilir? Hatırlanacağı üzere Çelik bir süre önce "kültürel iktidarı çok önemsedikleri için aslında kendilerinin de Gramscici olduğunu" belirten veciz sözler de sarf etmişti: "AKP hükümetinin kurduğu politik sistem gücünü kültürel iktidardan alacağı için devam edecektir" diye de devam ediyordu. Belli ki AKP hükümeti Ortadoğu'da ve Arap halklarıyla ilişkilerde politikasını teslim ettiği bu isimle o coğrafyada bir kültürel atılım yapmayı planlıyor, kültür bakanlığı da emperyalizmle işbirliği içinde

atılacak adımlarda Arap devrimlerini bastırmak ve mülksüzlerin muhalefetine kültürel hegemonyayla etki altına almak için bir karargâh olacak.

Göreve gelir gelmez "barış güvercinleri uçuran" Muammer Güler'i ise valilik dönemindeki akıllara zarar işlerinden (Taksim'i işçi ve emekçilere yasaklamak istedikleri 1 Mayıs'taki şiddet, Dink cinayetindeki tutum gibi) tanyoruz. KCK tutuklamalarıyla öne çıkan ve milliyetçi politikalar bakımından neredeyse sembolik bir figür haline dönüşen Şahin'in "İmralı süreci" için bakanlıktan indirilmesinin verimli olacağı yorumu dış basına da yansıdı. MHP'nin Şahin'e sahip çıkması, BDP'den bile Güler'in göreve getirilmesinin "iyi niyet" belirtisi sayılabileceğine dair açıklamalar gelmiş olması, Erdoğan'ın murat ettiği etkiyi yaratmakta ilk elde başarılı olduğunu ortaya koyuyor. Bu, referandumu gözetken ve güçlü bir rüzgâra ihtiyaç duyan Erdoğan için müzakere sürecinde ikna edilecek Kürt oyları anlamına da geliyor. Pek dillendirilmeyen bir başka faktör de, MİT-Emniyet çatışması sonrasında, emniyetteki cemaat gücünü kırmaya karar verdiğini bildiğimiz Erdoğan'ın, bu personel operasyonunu daha iyi becerebilecek kişi olarak teşkilatı çok iyi tanıyan Güler'i tercih etmesi olabilir.

Sağlık Bakanlığı'na getirilen Müezzinoğlu ise "girişimci ruhuyla" sağlık bakanlığı özelinde sermayeye pek faydalı olacak gibi görünüyor. Erdoğan'ın hayata geçirmek istediği "şehir hastaneleri projesini" yürütebilecek bir isim olan Müezzinoğlu, sektördeki yatırımlarıyla tanınan bir patron olarak sağlık alanındaki özelleştirmelerin yapılabilmesi için biçilmiş kaftan.

Milli Eğitim'e gelirse Dinçer giderken: "Çocukların iyi eğitim alması için gereken fedakârlıkları yapmamızdan rahatsızlık duyanlar olmuş olabilir" demişti. Kim bunlar acaba? Gülen cemaatinin, dersanelerin kapatılması ve bakanlıktaki cemaatçi kad-

roların tasfiyesinden rahatsızlık duyduğu ve kendine yakın sitelerde (Aktif Haber gibi) Dinçer aleyhine propaganda yaptığı biliniyor. Bunlar oy potansiyeli sebebiyle cemaati gözden çıkaramayan Erdoğan'ın bakanını değiştirmesinde rol oynamış ve "dersanelerin kapatılması ve serbest kıyafet uygulamasında yumuşak geçişi" öneren, eğitimde özelleştirmenin bir ayağı olan 4+4+4'ün mimarı Nabi Avcı'yı koltuğa oturtmuş olabilir. Tabii mesele sadece cemaat değil. Avcı, eski Milli Eğitim Komisyonu Başkanı olarak eğitimde özelleştirmeyi sağlayacak başlıca düzenlemelerin baş mimarıydı ve "kamu özel ortaklığı sistemi ile özelleştirmelere devam" diyen hükümete, okulları satışa hazırlayarak sıkı hizmet edeceği kesin. Nitekim ilk açıklamalarından biri, "eğitimde istihdamı piyasaya göre ayarlamalıyız" oldu.

El netice: AKP hükümeti, kabine değişikliği dâhil attığı adımlarda; başkanlık sistemi hedefinde oylarını küstürmeden kadrolarını temizlemek istediği cemaati, "ekonomik anayasa" temelinde neo-liberal saldırıların artırılmasını, "İmralı süreci"nde bir yandan müzakerelere diğer yandan katliamlara devam ederek ister tasfiye ister oyalama peşinde olsun hem Kürt hem de MHP oylarını hesaba katıyor. Bu hesapları bozmak ise ancak sosyalistler, Kürt halkı ve emekçilerin ortak mücadelesiyle sağlanabilir.

Anca gidersin!

Görevden alınan İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin, kendisine yapılan muameleye epey bozulmuş. Bir kere, haberi son anda aldığı belli oluyor. Hiçbir hazırlık yapmadan bir Karadeniz gezisine çıkmış. Görevden alınma haberini, bir toplantının orta yerinde sahnedeyken önüne konulan nottan görmüş. Yüzü fena halde bozulmuş. Sadece o kadarla kalsa: geziyi yarısında iptal ederek Ankara'ya dönmüş. Sonra da demeç verip, 18 ayda kapının önüne konulmasına içerlediğini açıkladı. Çok konuşma, İdris Naim! Sen on sekiz ayda bile elini ne kana, ağzını ne aylara buluşturdu. Görevinin bu süreyle sınırlı olmasına memnun ol. Yoksa ileride tarihin mahkemesinde çok daha fazla hesap vermek zorunda kalacaksın! Yürü bakalım, anca gidersin!

Ha, bu arada Adana'da portakal ağacına asılı bulunan Kürt dostumuz Metin Alataş için senin bakanlığının güçlerini suçlayan yoldaşımız Şiar Rışvanoğlu'na açtığın antika tazminat davasını da al, öyle git!

Sola olan biten, İdris Naim Şahin'in görevden alınmasında bir kez daha ortaya çıktı. Sol, düşmanlarını güçlü görmek için elinden geleni yapıyor. ABD şöyle güçlü, Erdoğan böylesine muktedir. Bu arada, kendi gücünü de fena halde küçümsüyor. İdris Naim Şahin, halkın ve solun eleştirileri karşısında Tayyip Erdoğan için artık bir yük haline gelmişti, onun için gitti. Devrimci İşçi Partisi, aylardır Şahin'in görevden alınmasını talep ediyordu. İç Savaş Bakanı'ni uğurladık, şimdi sırada Dış Savaş Bakanı var. Daha açık söyleyelim: Sıra Davutoğlu'nda, nam-ı diğer Sıfır Ahmet Paşa'da!

Katliamcılar, ortak olanlar, tetikçiler itinayla ödüllendirilir!

Burjuva devletin çeşitli kademedeki katliamcılarını, katliama ortak olanları ve tetikçileri ödüllendirme geleneği son aylarda hızlanarak özenle sürdürülüyor. Son birkaç ayın bilançosu şöyle: Türkiye cumhuriyeti tarihinin en büyük ödülleri (bir tür büyük ikramiye!) geçtiğimiz yılın Aralık ayının başında Nihat Ömeroğlu'na verildi; kendisi kamu başdenetçisi (ombudsman) yapıldı. Ömeroğlu, Hrant'ın katline giden yolun ilk taşlarından biri olan, 301. maddeden mahkûm olduğu davada, cezasına onama kararını veren Yargıtay üyelerinden biri. Hrant bu durumu hissetmiş gibi, karardan sonra değil onama kararından sonra "Bu benim ölüm fermanım" demişti.

Bu ödül Hrant cinayetinde parmağı olanlara dağıtılan ödüllerin sadece bir devamı. Hrant'ın katledildiği dönemin İstanbul emniyet müdürü Celalettin Cerrah daha

sonra Osmaniye valisi yapılarak, İstanbul valisi Muammer Güler ise önce AKP milletvekili, Ocak sonunda ise içişleri bakanı yapılarak ödüllendirildi. Yine o dönemin Trabzon istihbarat dairesi başkanı Ramazan Akyürek ise MİT'te üst düzey bir kademe getirilerek ödüllendirilmişti.

Aralık ayının sonunda, genelkurmay başkanlığı, başka bir katliamın, Roboski (Uludere) katliamının sorumlularından hava kuvvetleri komutanı Orgeneral Mehmet Erten'i, katliamın yıldönümüne iki hafta kala "Şeref Madalyası" ile ödüllendirdi. Aslında ironik biçimde kendini de ödüllendirmiş oldu. Zira genelkurmay başkanlığı da en az hava kuvvetleri komutanlığı kadar katliama ortak!

Son ödül de bu cinayetler zincirinin tetikçilerinden birine geldi. Hatay'ın İskenderun ilçesinde 3 Haziran 2010'da evinde bıçaklanarak öldürülen Papalık Anadolu Temsilcisi Piskopos Luigi Padovese'nin müebbet hapis cezası istemiyle yargılanan katili Murat Altun, 28 Ocak'ta bireysel eyleminden dolayı suçlu bulundu ama "haksız tahrik" indiriminden faydalandırılarak cezası 15 yıl'a indirildi. Bunun aslında bir tür ödüllendirme anlamına geldiğini kavramak için, verilmesi gereken cezanın hiçbir indirim yapılmadan "müebbet hapis" olması gerektiğini ve mağdurların kadın, Kürt, Alevi ya da meselâ devrimci olduğu benzer dosyalarda "tahrik" indiriminin hemen hemen hiç uygulanmadığını hatırlatalım.

Bu rezil, aşağılık ödüllendirmelere en güzel yorumu Roboski kurbanlarından Yüksel Ürek'in annesi Emine Ürek yapmış: "Ne güzel birbirlerini şereflendiriyorlar. Onları günde 34 kez Allah'a havale

ediyorum. 34 insanın ölümünden sorumlu bir komutana "Şeref ödülü" veriliyorsa artık diyecek bir şey de yok. Bizim cüzdanimızda T. C. vatandaşı olduğumuz yazıyor değil mi? Bu komutan kendi vatandaşını öldürmüş. Onların üzerinde bir bıçak bile yoktu. 34 insanı, çocukları paramparça etmenin şerefi midir bu ödül, bunu sormak istiyorum. Hangi vicdana sığar bu?" Sabırlarıyla, metanetleriyle, gururlarıyla (devletin verdiği tazminatı ellerinin tersiyle itmişti, o da diğer kurbanların aileleri de) asıl ödüllendirilmesi gereken Roboski anelerinden Emine Anne'ye cevabı biz verebiliriz: "Sadece ve sadece burjuvazinin olmayan vicdanına sığar, bu ödül ve diğerleri!" Ya da şöyle düzeltelim: "Şerefsizleri ancak vicdansızlar ödüllendirebilir!"

AKP hükümetinin savaş hazırlıkları

Türkiye’de burjuva medyasının estirdiği barış rüzgârları gerçeği yansıtmıyor. Perde arkasında AKP hükümeti olası bir sıcak savaşın hazırlığı içerisinde.

Türkiye-Suriye sınırına ve İncirlik Üssü ile Malatya’daki füze kalkanı radar üssünü korumak üzere yerleştirilen patriot füzeleri bu hazırlıkların en göz önünde olanı. Bu füzeler hali hazırda Suriye’deki iç savaşa finans, askeri eğitim ve lojistik desteğiyle müdahil olmuş olan Türkiye’yi olası bir sıcak savaşta Suriye’nin misillemelerine karşı korumak üzere yerleştirildi. Yani özünde savunma değil saldırıyı kolaylaştırmak ve maliyetini azaltmak amacıyla kuruldu bu füzeler.

Yine basına yansıyan savaş hazırlıkları arasında Milli Savunma Bakanlığı’nın sağlık personelinden başlayarak tüm kamu personelinin seferberlik bilgilerini toplaması var. Bakanlığın istediği belgeler genel bir savaş halinde askerlik görevini yapmış sivillerin hangi birliklere sevk edileceğine ve hangi görevlerle görevlendirilebileceğine dair bilgiler içeriyor.

Siyasi alanda da hazırlıklar sürüyor. Patriot füzelerine ve Suriye’ye olası bir müdahaleye karşı Türkiye’nin çeşitli il-

lerinde düzenlenen protestolardan 20 Ocak’ta Gaziantep’te yapılan mitingin yasaklanması basında sunulduğu gibi Erdoğan’ın 19 Ocak’ta yaptığı Antep ziyaretiyle ilgili de-ğildir. Bu yasaklama, savaşı bir olasılık olarak gündeminde tutan Türkiye’de savaş karşıtı muhalefete gözdağı vermeye yönelik bir ilk adımdır.

Siyasi alandaki bir diğer hazırlık Orta-doğu sahinde girilecek maceralarda hali hazırda sıcak olarak süren PKK ile savaşın, PKK’ye silah bırakılarak bitirilmesi çabasıdır. Burjuva medyasının, AKP hükümetine destek mahiyetinde estirdiği barış rüzgârları tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Zira AKP hükümeti Kürt sorununu kalıcı biçimde çözmeye niyetli değildir. Hedeflenen Kürt hareketinin tasfiyesidir ve bu amaca ulaşmak için devletin savaş yöntemini tümüyle terk ettiği bir çö-

züm, operasyonların sürdüğü bir ortamda mümkün değildir. AKP hükümeti emperyalistlerle el ele Kürt coğrafyasında tek silahlı güç olarak Amerikancı Barzani kuvvetlerini bırakmak istemektedir. 30 yıldır süren savaşın bitmesi, yeni ve daha kanlı savaşların bir hazırlığı ise, buna barış demek, ancak ve ancak bu savaşın canıyla malıyla bedelini ödeyecek Türk, Kürt ve Arap emekçilerini kandırmaktır.

Yine Erdoğan, deniz kuvvetlerinden

istifaların gündemi sarstığı bir döneme denk düşen “orduda komutan kalmadı” açıklamasıyla hükümet ve ordu arasındaki buzları eritmeye olası bir savaş durumu için silahlı kuvvetleri tahkim etmeye çalışmaktadır.

Savaş hazırlıkları sürerken işçi ve emekçiler de bu gerici savaş hazırlıklarına karşı birleşmeli ve yaklaşan savaşta ölecek milyonlar olarak bu savaşı reddetmesini haykırmalıdır.

Savaşın acı gerçekleri

1984 yılında başlayan ve 30 yıla yakın süren savaşta Milli Savunma Bakanlığı’nın verileriyle 6200’e yakın asker, yine aynı verilerle 21 bin PKK militanı yaşamını yitirdi. Devletin resmi propagandası Öcalan’a 30 bin kişinin katili dese de resmi rakamlar da gerçek de bambaşka. Ne olursa olsun sonuçta 30 yılda toplamda 30 bine yakın insanın canına mal olan savaşın nasıl bir toplumsal travma yarattığı ortada. Ancak eğer AKP hükümeti yeni ve daha kanlı bir savaşa hazırlanmak için 30 yıldır savaştığı gerilla gücünü tasfiye etmeye girişiyorsa buna barış demeden önce neyle karşı karşıya olduğumuzu hatırlamak gerekir. İran, Irak savaşında 8 yılda, ABD’nin Irak işgalinde 10 yılda 1,5 milyon insan öldü, Afganistan savaşı 11 yılda 15 bini işgalci askerler olmak üzere 55 bine yakın insanın ölümüne neden oldu. 2006’da İsrail’in Lübnan’a saldırısında sadece 1 ay süren savaşta 1.500 kişi öldü. Suriye’deki iç savaşta iki yıl içinde ölenlerin sayısı 50 bini çoktan geçti. Gerçek bir barış isteyen tüm bölge halklarını bekleyen savaş gerçeğini görmelidir. Savaş olacaksa doğru düşmana karşı olmalıdır. Türkiye’de samimi olarak barış isteyen “Kürtlerle ve tüm halklarla barış ABD’yle ve İsrail’le savaş!” demeye cesaret etmelidir.

Erdoğan neden “komutan kalmadı” diye şikâyet etmeye başladı?

AKP hükümetinin profesyonel orduya yönelik tüm çabaları sanıldığı aksine sadece PKK’ye karşı savaşa değil bölge devletlerine karşı yapılacak savaşlara da hazırlık mahiyetindedir. Ancak profesyonel birliklerin hazırlanması ordunun alt kademelerindeki muharip güçlere odaklanmış durumdadır.

Oysa ordunun komuta kademesinde Ergenekon ve Balyoz gibi davalar dolayısıyla pek çok general ve amiral de tutukludur. Deniz kuvvetlerindeki son istifalarla ilk defa Deniz Kuvvetleri’ne komutan

olacak orgeneral rütbesinde asker kalmamıştır. Ergenekon davasından darbe girişimlerine, yargı üzerinde hâkimiyet mücadelesinden laiklik ve türban tartışmalarına kadar Türkiye siyasetini belirleyen kavgaların taraflarının burjuvazinin çatışan kanatları (Batıcı-laik burjuvazi ve İslamcı burjuvazi) olduğunu sürekli vurguluyoruz. Burjuvazinin kendi içindeki bu kavga tüm kanatlarıyla burjuvazinin ezilen sınıflar üzerinde ortak baskı aygıtı olan devlette ve bu devletin temel direği olan orduda zayıf yaratmıştır.

Nihayet Erdoğan bu duruma işaret ederek ordunun moralinin bozuk olduğunu ve bunun terörle mücadelede zorlanmalarına neden olduğunu söyleyerek kamuoyunu şaşkırtan bir çıkış yapmıştır. Oysa Erdoğan’ın şu sözleri zaafın Kürt meselesinden öte olduğu gerçeğini ele vermektedir: “Amacım yargıyı yargılamak değil, ama doğru adımlar atmak lazım. Bunların içinde karacısı var denizcisi var. Terörle mücadele etmek için onlara ihtiyacımız var, ama oralara gönderilecek subayımız kalmadı.” Karacıları anladık da ne zamandan beri denizciler “terörle mücadele” için bir yerlere gönderiliyor. Ergenekon ve Balyoz davaları sürerken ordu zorlanmıyordu da şimdi neden bu zorlanma gündeme geliyor?

Erdoğan’ın açıklamalarıyla Deniz Kuvvetleri donanma komutanı ile başlayan istifaların üst üste gelmesi manidardır. Donanma PKK’ye karşı savaşta değil Suriye’ye karşı savaşta rol oynayacaktır.

Erdoğan, bir adım geri atarak bir dizi üst rütbeli askerin salınmasını sağlayacak düzenlemelerle devlet içindeki çatlakları kapatmak savaş hazırlıkları kapsamında orduyu ve donanmayı tahkim etmek istemektedir. Burada kanlı bir savaş hazırlığından başka demokratik bir adım görünmüyor.

Rojava ateş altında

Rojava'da (Suriye Kürdistanı) PYD'nin silahlı gücü YPG (Halk Savunma Birlikleri) ile Türkiye destekli çeteler arasında çatışmalar yeniden başladı. 16 Ocak'tan beri Haseki bölgesindeki Sêrêkaniye (Res'ul Ayn) merkezli çatışmalar yaşanıyor.

Çatışmalar, 2012 Temmuz'unda Rojava'nın tüm kentlerini ele geçiren ve demokratik özerkliği ilan eden PYD ile Özgür Suriye Ordusu ve El Nusra Cephesi'ne bağlı çeteler arasında. PYD'ye saldıran çeteleri Türkiye hükümeti açıkça destekliyor. Sêrêkaniye'nin bir kilometre yakınındaki Ceylanpınar'da mevzilenen bu gruplar, sınırı geçerek Sêrêkaniye'ye saldırıyorlar. AKP, çetelere silah ve mühimmat desteği veriyor. Son çatışmalarda çetelerin zırhlı araç kullandığı bildiriliyor.

Çatışmalarda yaralanan çetecilerin Ceylanpınar Devlet Hastanesi'ne ambulanslarla taşındığı ve tedavi gördüğü artık sır değil. Bu çatışmalar sonucu aralarında YPG komutanı Serhad Qamişlo'nun da olduğu birçok PYD üyesi hayatını kaybetti. Çeteler Sêrêkaniye'de saldırırken, Halep'in Kürt mahallesi Şeyh-Maksud Esad güçleri tarafından bombalandı. Bu saldırılar, Türkiye ve Suriye arasında bir geçiş bölgesi olan Rojava'nın sadece Türkiye için değil, Esad açısından da hâlâ önemli olduğunun bir göstergesi.

Bölgede ortaya çıkan bir diğer önemli gelişme ise Suriye'nin Kerkük'ü olarak bilinen Rymelan bölgesinin PYD tarafından ele geçirilmiş olması. Suriye'de çıkarılan petrolün dörtte biri Rymelan'da bulunuyor. PYD ise Rymelan'da bir komite kurulduğunu ve komite aracılığıyla bölgenin yönetileceğini ilan etti.

Irak'ta petrol savaşları

Ortadoğu'da devam eden mezhep kavgasının yeni adresi Irak petroleri. Barzani hükümeti, Türkiye'nin desteğiyle kendi bölgesindeki petrolün çıkarılması ve ihracatı konusunda Bağdat hükümetinden bağımsız bir takım anlaşmalar imzaladı. Barzani, Musul ve Kerkük'ten çıkan ham petrolün sevkiyatında Türkiye ile anlaşta. İlk petrol sevkiyatı kara yoluyla İskenderun ve Mersin'e yapıldı. Daha önce de Barzani, Amerikan petrol devi Exxon ile bir anlaşma imzalamıştı.

Irak'ta petrolün çıkarılması ve ihracatı, Bağdat hükümetinin kontrolünde yapılabiliyor. Bu sistem Irak anayasasına göre işliyor. Buna göre Irak Kürdistan'ına, toplam petrol gelirlerinin yüzde

17'si aktarılıyor.

Barzani'nin bu bağımsız hamlesi uzun süredir Türkiye'nin ilişkilerinin kötü olduğu Şii Maliki'ye karşı bir müdahaledir. Bu durum, Ortadoğu'da bir süredir mezhep kökenli çıkar birliğini kurmuş olan Sünni cephenin Maliki üzerinden Şii cepheye üstünlük girişimidir. Bu petrol mücadelesinin siyasi yüzü, Barzani ile Türkiye arasındaki bir ittifakın adım adım perçinleniyor olmasıdır. Bu ittifakın en ileri ifadesi, Irak'ın Kürdistan Bölgesi'nin biçimsel olarak bağımsızlığını ilan etmesi yoluyla Türkiye'nin bir yarı-sömürgesi haline getirilmesidir.

Bu model, Irak Kürtlerinin Kürdistan'ın öteki parçalarının, en baş-

ta Türkiye'deki Kürtlerin ve Suriye'de Rojava'nın aleyhine bir ittifaka girmeleri anlamına geldiği için de, Irak'ın hâkimiyetinden kurtulacak Kürdistan Bölgesi'nin Türkiye'nin hâkimiyeti altına girmesi anlamına geldiği için de Kürt

halkı için bir çözüm değildir. Ayrıca, Ortadoğu'da emperyalizmin müttefikleri Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlünün Sünni-Şii mezhep mücadelesinin eline oynadığı için bölgede gericiliğe hizmet edecektir.

"İmralı süreci"

Amaç barış değil, tasfiye ve savaş!

AKP hükümetinin bir süredir MİT aracılığıyla Öcalan'la yaptığı görüşmeler, cezaevlerindeki açlık grevlerinin Öcalan'ın çağrısıyla sonlandırılmasının ardından 3 Ocak'ta Ahmet Türk ve Ayla Akat Ata'nın İmralı'ya gidişleriyle birlikte bir üst düzeye taşındı.

AKP hükümeti, süreci "silah bıraktırma" olarak tanımladı. Erdoğan savaşan iki gücün barışmasına yönelik bir dil kullanmak yerine sürekli karşı tarafı aşağılayan bir tavır içinde. CHP, Kemal Kılıçdaroğlu'nun "hükümete son bir kredi açtık" sözleriyle silah bıraktırma hedefine destek verdi. MHP ise beklenildiği gibi gelişmeleri "bölünme süreci" olarak tanımladı, AKP'yi BDP ve PKK ile aynı çizgiye gelmekle suçladı. CHP içinde Kılıçdaroğlu'na muhalif olan kanat da MHP ile paralel bir çizgi izledi. Sorunun birinci derecedeki muhatabı olan BDP gelişmelere temkinli yaklaşmakla birlikte "barış süreci" üzerinde durdu. Umut doğduğunu söyleyerek genel anlamda olumlu bir tutum sergiledi. BDP'nin başını çektiği Halkların Demokratik Kongresi içindeki bileşenler de BDP'den farklı bir değer-

lendirmede bulunmazken solun genelinde umut ve barış söylemlerinin hâkim olduğu söylenebilir. Tüm bunlara TUSİAD'ın süreci destekleyen açıklamalarını ve Fetullah Gülen'in "gerekirse el de öpülür etek de" diyerek görüşmelere destek olan tutumunu eklemek gerekir.

Bu dönemde sadece Devrimci İşçi Partisi sürecin başında yayınladığı bildiri ile Öcalan'la başlatılan görüşmelerin, Kürt hareketinin askeri ve siyasi tasfiyesini hedeflediği ve barış arayışı bir yana Ortadoğu'da Türkiye'nin Suriye başta olmak üzere gireceği yeni kanlı maceralara bir hazırlık olarak yorumlanması gerektiği tespitini yaptı. Geçen zaman DİP'in tespitlerini tamamen doğrular nitelikte oldu.

Öncelikle devlet silah bıraktırmayı hedeflediği için ve bunu sadece ikna yöntemiyle (araya hareketin tarihsel lideri Öcalan sokulsa bile) başaramayacağını bildiği için barışçıl bir rota izlemek yerine saldırılarını artırdı. 9 Ocak'ta Paris'te 3 PKK'linin suikastle öldürülmesini, 13 Ocak'ta Mardin'de PKK bölge sorum-

lusunun polis operasyonu yapılan evde infaz edilmesi, 15 Ocak'ta da Kandil'e hava saldırısı takip etti. Bu gidişat elbette ki Kürt tarafında tepkiye yol açtı ve Ahmet Türk bu tepkiyi "samimiyetten bahsedener Kandil'e bomba yağdırıyor" diyerek ifade etti. Erdoğan Ahmet Türk'e aynı sertlikle cevap vermekle yetinmedi, İmralı görüşmeleri için Ahmet Türk'e verilen izni de kaldırdı.

Devrimci İşçi Partisi'nin "Ne oyalama, ne tasfiye, Kürt sorununun çözümü!" başlığını taşıyan bildirisinde bir başka vurgu da PKK'nin silahsızlandırılmasının Kürt coğrafyasında Amerikancı Barzani güçlerinin tek silahlı güç olarak kalmasına yol açacağı, bunun da Türkiye hükümetinin ABD emperyalizmi ile birlikte güttüğü Suriye politikasının bir parçası olduğuydu. Bu politika, Esad'ın devrilmesi için Suriye'de nüfusun yüzde 10'unu oluşturan Kürtlerin de Türkiye ve emperyalizm destekli muhalefetin (başta Özgür Suriye Ordusu/ÖSO) yanında yer almasını hedefliyor. Oysa Suriye'de Rojava bölgesinde güçlü bir etki alanı oluşturan PKK ile yakınlığı bilinen PYD ör-

gütü ÖSO ile çatışma halinde.

Öcalan'la yapılan görüşmelerde, PYD'nin tutumunu değiştirmesi yönünde kendisinin inisiyatif almasının tartışıldığı pek çok kez basına yansdı. Öcalan'ın kardeşi aracılığıyla "Suriye Kürtleri altı kenti ele geçirmekle bu sorunu çözemeler. Araplarla, Yahudilerle, Hristiyanlarla tüm halklarla ilişki içinde olsunlar" mesajı pekâlâ bu çerçevede yorumlanmaya müsaittir. Nitekim, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun önce Davos'ta daha sonra da TBMM bütçe görüşmelerinde PYD'nin Esad karşısında muhalefetle hareket etmesi gerektiği yönündeki vurguları da aynı eğilime işaret etmektedir.

Geçen yaklaşık bir aylık süre içinde dar anlamda Kürt sorunu bağlamında da, Suriye konusunda da barış rüzgârlarından çok savaş rüzgârlarının esmekte olduğu söylenebilir. AKP hükümetinin ve çeşitli siyasi aktörleri ile Türkiye burjuvazisinin bir barış peşinde olmadığı, Suriye'de olası bir savaş sırasında Kürt hareketini tarafsızlaştırmayı planladığı adım adım ortaya çıkıyor.

Paris İkinci Roboski olma yolunda!

“İmralı süreci” bir suikastla başladı. Devrimci İşçi Partisi (DİP), Paris suikastı üzerine spekülasyonlara şiddetle karşı çıktı. Gerek “iç hesaplaşma” teorisinin, gerekse işi casus romanı haline getiren “dış güç istihbaratı” senaryolarının amacının, Paris suikastının esas zanlısının Türkiye devleti olduğu gerçeğini halktan saklamak olduğunu belirtti. AKP hükümetinin en halis niyetlerle bir barış süreci başlatmış olduğuna iman getirmeyen, hükümetin bir yandan müzakere ederken bir yandan da vuruyor olabileceğini görebilirdi. “Hem konuş, hem öldür” politikası, bir yandan hareketi sıkıştırır ve moral bakımından üstünlüğü hükümetin elinde tutarken, bir yandan da hükümetin MHP’nin ve CHP içindeki ulusalcıların saldırılarına karşı kendini sağlama almasını sağladı. Nitekim, Paris’in yanı sıra, Mardin’de bir PKK üst düzey sorumlusunun polis operasyonunda öldürülmesi, Kandil’in bombalanması, bir dizi gerilla

birliğine operasyon yapılması, bu yorumu güçlendiriyordu.

Uyuyan ajan

Fransız polisinin olayın fail zanlısı olarak tutukladığı Ömer Güney’in Kürt olması ve maktullerle ilişki içinde olması, Başbakan Erdoğan’a “bizi suçlayanlar özür dilemek zorunda kalacaklar” çıkışını yapma ilhamını verdi. Oysa daha ilk gündün ortada olan bir şey vardı. Bu tür cinayetlerde, her zaman gizli servislerin bir örgütün içine yerleştirdikleri, “uyuyan ajan” diye anılan ve çok büyük bir misyonu yerine getirecekleri güne kadar kendilerini ele verecek işler yapmayan ajanlar kullanılması mümkündür. Ömer Güney’in akrabalarının verdiği demeçlerde, hayatındaki sır perdesi de kuşkuyla “uyuyan ajan” yönüne çevirmiştir. Güney, bir yılda sekiz kez Türkiye’ye gidip gelmiş, her defasında, bir PKK merkezi olarak nitelenemeyecek olan Ankara’ya

ziyaret etmiş, bütün bu ziyaretleri de ailesinden saklamıştı. Ama bundan da önemlisi, Fransız polisi henüz Güney’i azmettirenler hakkında kelime açıklamış değildir.

Almanya “kehaneti”

Fransız polisinin eli armut topluyor, ama Türk hükümetinin ağız durmuyor. Önce Tayyip Erdoğan’ın başbakanlık için paketlediği söylenen AKP Başkan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin konuştu: “Önümüzdeki günlerde korkarım Almanya da buna benzer bir takım olaylarla karşılaşabilir.” Şahin’e bu bilginin nereden geldiği ısrarla soruldu. Bu konuda en ufak bir cevap alınmadan bu sefer Erdoğan kendisi TV24’te şöyle dedi: “‘Bakın Almanya sırada. Ben Merkel’e bu meseleleri kaç kez anlattım. ‘Şu anda bizde yargılamada olan 4 bin dosya var’ dedi. Paris’te öldürülenlerden Sakine Cansız’ın biz iadesini istedik, vermediler. Şimdi du-

rum bu hale geldi. Bundan sonra Almanya da ciddi sıkıntılar ile karşı karşıya kalabilir.”

Şahin ve Erdoğan siyasi yorumcu değil. Bu “kehanet”in bilgisinin nereden geldiğini açıklamadıkları sürece, Almanya’yı ve Avrupa’daki Kürt hareketini tehdit ettiklerinden başka sonuca varılamaz. Bu da, bir kez daha, Paris’in esas zanlısının Türkiye devleti olduğunu gösterir!

Roboski nire, Paris nire!

Fransa gibi son derecede gelişmiş bir devletin polisi, PKK kadar gözetlenen bir örgütün önde gelen temsilcilerinden biri öldürüldüğünde cinayeti “çözemiyor” ise, bunun bir tek açıklaması vardır: gerçek failere ulaşılması epeyce bir baş ağrıttacaktır! Görev, Paris cinayetinin üstünün kapatılmasını, Paris’in ikinci Roboski olmasını engellemektir.

Suikastta ABD’nin rolü

Özgür Gündem’in köşe yazarı Veysi Sarısözen, büyük bir hizmette bulundu. Fehmi Kuru’nun Taha Kıvanç mahlası ile yazdığı bir yazıda (Star, 22 Ocak) Paris ile ilgili olarak Türkiye’nin “daha önce dindiği” yöneme “nihayet şimdi başvurduğunu” yazdığını saptadı. Sarısözen’in işaret ettiği nokta son derecede önemli olduğu halde burjuva medyası bunun üzerinde hiç durmadı.

Aslında Kuru’nun sözünü ettiği “direnme” soyut bir şey değil. ABD Büyükelçisi Francis Ricciardone’nin 2012 Ekim ayında gazetecilerin bir sorusuna cevaben söylediği sözlerde ifadesini bulan bir teklife karşı tavırdan söz ediliyor burada. Büyükelçi şöyle diyor: “Türk hükümetiyle PKK ve Kandil konusundaki tüm istihbarat bilgilerini paylaşıyoruz. Daha da fazlasını önerdik. Bin Ladin’in yakalanmasında, çoklu disiplinli yaklaşım sergiledik. İleri teknolojiyen, özel harekattan, kolluk kuvvetlerinden yararlandık. Türk hükümetine de PKK ile mücadele konusunda önerimiz oldu, kullandığımız taktik-teknik-prosedürleri paylaşmayı önerdik. Ancak Türk yetkilileri mücadelelerini yasalara, deneyimlerine göre yapıyor.”

Görüldüğü gibi, ABD büyükelçisi, Türkiye’ye PKK liderlerini ABD’nin Usame bin Ladin’e uyguladığı yöntemle katletmeyi önermiş. Erdoğan aynı günün akşamı gazetecilerin sorusu karşılığında şöyle diyor: “‘Bin Ladin’in yakalanmasının şartları, ülkesi olsun bulunduğu yerle ilgili farklı şartlar. En basitinden birisi

normal bir şehrin evinde kalıyor. Öbürü dağın mağaralarında oluyor.”

Bu demeçten altı gün sonra, bu sefer ABD Genelkurmay Başkanı Martin Dempsey bir demeç veriyor bu konuda: “Bu, Başbakan Erdoğan’ın ülkesi, onun bu konuya yaklaşımını sorgulayamam. İşini de gayet iyi yapıyor. Biz ortaklığımıza teklif ederiz ve Türkiye, sadece ikili bir ortak değil, NATO ittifakımızın bir parçası. Onlara deneyimlerimizi paylaşmayı öneririz, ayrıca onların deneyimlerini öğrenmek isteriz. Bazen önerilerimizi kabul ederler, bazen etmezler ancak ben bundan herhangi bir iletişim kopukluğu olduğu sonucunu çıkarmam.”

“Bazen önerilerimizi kabul ederler, bazen etmezler” demiş Dempsey. Kim bilir bir de “bazen gecikerek ederler” diye bir seçenek olmalıymış. Fehmi Kuru’nun istihbaratı doğrusu!

DİP ve DEYK/CRFI Paris suikastının takipçisi

Devrimci İşçi Partisi (DİP), Paris suikastının ertesinde hem Türkçe hem de Kürtçe olarak yayınladığı bildiriyle bu olayın savaşın uzun tarihinde bir ilk olduğuna dikkat çekerek sorumlularının bulunmasının büyük bir politik önem taşıdığına işaret etti, Paris cinayetlerinin de Roboski gibi “faili meçhul” muamelesi görmesine karşı uyardı. DİP’in desteklediği Dördüncü Enternasyonal’in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu (DEYK/CRFI) ise, Fransızca olarak yayınladığı bildiri-

de, bu gerekçelerle Fransa’daki işçi hareketini, solu ve devrimci solu, demokratik, ilerici, anti-emperyalist hareketleri, bu cinayet konusunda uyanık olmaya, Fransız devletinin soruşturmasını sonuna dek dikkatli bir biçimde izlemeye çağırıyor. Bildiri, DEYK/CRFI’in Fransa’daki taraftarları aracılığıyla Fransız hareketinin çeşitli odaklarına iletildi. Her iki bildiri de Türkçe olarak Gerçek gazetesinin sitesinde (www.gercekgazetesi.net) okunabilir.

Şiar Rişvanoğlu

Samatya'dan yükseltelen yeni ırkçılık dalgası

Trabzon'da Santa Maria Kilisesi'nin Katolik rahibi Andrea Santoro'nun 5 Şubat 2006'da silahlı saldırı sonucu öldürülmesi ile başlayan, en önemli halkası 19 Ocak 2007'de Hrant Dink'in katledilmesi olan, ardından Malatya'da Nisan 2007'de üç Hıristiyan'ın boğazları kesilerek öldürülmesi ile devam eden ve yakın geçmişte 24 Nisan 2011'de Ermeni kardeşimiz Sevag Balıkcı'nın zorunlu askerlik hizmetini yaparken katledilmesiyle süren; genel olarak (resmi dilin "azınlık" dediği, bizim "yerli" demeyi tercih edeceğimiz) dinsel-etnik bakımdan farklı halklara ve temsilcilerine, özel olarak ise Ermenilere yönelik saldırılar son birkaç aydır yeni bir boyut kazandı.

28 Kasım 2012'de yalnız yaşayan 84 yaşındaki Turfanda Aşık evinde öldüresiyeye dövüldü ve bir gözünü kaybetti. Bundan tam bir ay sonra, 28 Aralık 2012'de yine yalnız yaşayan 87 yaşındaki Maritsa Küçük evine girdiği sırada darp edilmek ve kesici aletle yaralanmak suretiyle öldürüldü. 6 Ocak 2013'te ise yine yaşlı bir kadın kaçırılma tehdidi yaşadığını belirterek polise başvurdu. 22 Ocak 2013'te ise bir başka yaşlı Ermeni kadın ağır şekilde darp edildi, o da bir gözünü kaybetti. Mağdurların tamamının kadın ve yaşlı olduğu bu saldırıların tamamı İstanbul Samatya'da gerçekleşti. Görünen o ki Hrant'ın tetikçilerini Trabzon'un Pelitli Beldesi'nde herkesin gözünün içine baka baka yetiştiren, cinayete hazırlayan güçler bu kez yeni yer olarak Samatya'yı seçmiş.

Bütün bu saldırıların belli bir koordinasyon içinde yapıldığı çok açık bunun olayların ayrıntılarından anlayabildiğimizden daha fazla, resmi otoritelerin açıklamalarından yola çıkarak daha açık bir biçimde görüyoruz. Maritsa Küçük'ün öldürülmesinden sonra İstanbul emniyeti "Olayın basit bir hırsızlık cinayeti olduğunu" söylüyor. Daha delillerin tam anlamıyla toplanmamış olmasının, kurbanın paralarına dokunulmamış olmasının, hatta eve hırsızlık için girildiğine ilişkin bir tek kanıt bulunamamış olmasının hiçbir önemi yok! Biz bu açıklamanın nasıl bir örtbas etme arzusundan kaynaklandığını Ahpariğimiz Hrant katledildikten sonra dönemin emniyet müdürü Celalettin Cerrah'ın "Cinayet milliyetçi duygularla işlenmiştir, herhangi bir örgüt ve siyasi bağlantısı yoktur." açıklamasından hatırlıyoruz. 1 Mayıs yürüyüşlerinden, BDP'nin yasal toplantılarından, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamalarından, HES protestolarından, YÖK eylemlerinden nice örgütler çıkaran emniyet ve onun pek uyumlu cici kardeşi yargı bu cinayetlerin arkasındaki örgütü, ilişkileri açığa çıkarmayı bırakın, korkudan soyut da olsa "örgüt vardır" diyemiyor. Devletin, iktidarın temsilcileri de bu örgütün üyelerini taltif etmeye, ödüllendirmeye devam ediyor.

Samatya'da söyleşi yapılan bir grup Ermeni kadın: "Bıraksınlar Allah'ın emriyle ölelim!" demiş. Kökü kazınan, soykırımdan sonra 200 bin civarı olan, şimdilerde ise sadece 40-50 bin civarında kalan bir halkın son temsilcilerinin tek isteği "eceliyle ölebilmek". Bir ülkenin insanları, diğer halkları için bundan daha utanç ve acı verici bir söz olabilir mi? Hoş, Başbakan'ın "Ne Yahudiliğimiz, ne Ermeniliğimiz, ne af edersiniz Rumluğumuz kaldı!" gibi utanç verici ifadeler kullandığı, İçişleri Bakanı'nın (Şubat 2012'de Azerbaycan ve Türkiye hükümetlerinin ortak organizasyonu olan Hocalı mitinginde) "Hepiniz Ermenisiniz Hepiniz Piçsiniz" pankartları altında konuşma yaptığı bir ülkede, ırkçılığın, ayrımcılığın, özgül olarak da Ermeni düşmanlığının burjuva kültürü ve medyasının dalga dalga yaydığı şoven söylemleriyle, hâkim sınıflar ve onların devletin ayrımcı uygulamaları ile bu noktaya getirilmiş olması akli başında olan kimseyi şaşırtmadı.

Ama dikkat, alarm zilleri çalıyor! İşçi sınıfının bütün unsurları, sosyalistler, devrimciler, Kürtlere ve Alevilere yapılan saldırılara karşı olduğu kadar, Ermeni kardeşlerimiz ve diğer "yerli" halklara yapılan saldırılara karşı da örgütlenmeli, sermayenin Ermenilere yönelik ta Osmanlı'dan 1915'ten, cumhuriyetin başından beri yapmış olduğu ayrımcılığın nedenlerini anlatmalı. 1915'in 100. yıl dönümüne sadece iki yıl varken, soykırımın da, ezilen halklara yönelik her türlü şiddetin ve ayrımcılığın da aslında işçi sınıfının nezdinde bütün insanlığın kardeşleşmesi, eşitleşmesi, özgürleşmesi projesine engel olmak için yapıldığını bıkmadan usanmadan anlatmalıyız. "Eceliyle ölme"nin bir "lütuf" olduğu bir coğrafyada yaşıyor olmanın utancından kurtulmak için!

Devlet sözünü yine söyledi:

Durmak yok, zorbalığa devam!

Çağdaş Hukukçular Derneği'ne yönelik estirilen devlet terörüyle, sermayenin devleti sosyalist muhalefete bir kez daha öfkesini kusmaktadır. Bir kez daha sınıf savaşında ezilenlerin değil sermayenin yanında olduğunu açıkça göstermektedir. Bu saldırılar savunmaya, ya da bir yanılısamadan ibaret olan yargı bağımsızlığına değil düpedüz işçinin emekçinin, ezilenin yanında saf tutan devrimci avukatlara, ÇHD'nin 40 yıllık mücadelecisi, militan avukatlık geleneğine ve savunma tarzına yapılmıştır.

KCK'nin avukat yapılanması adı altında 34 avukatın tutuklanıp yargılanmaya başlanmasından sonra şimdi de, ÇHD üyesi avukatları hedefleyen ve "DHKP-C terör örgütünün avukat yapılanması" oldukları gerekçesiyle başlayan polis operasyonu sonucunda ÇHD Genel Başkanı ve İstanbul Şube Başkanı'nın da içinde olduğu dokuz avukat tutuklandı. Yapılan faşizan saldırının her safhasında yaşanan hukuka aykırılıklar dehşete düşürüyor.

Bu son operasyonda da devlet, sosyalist ve yurtsever muhalefeti sindirmek için kendi hukukunu dahi tanımayarak ayaklar altına alabildiğini tekrar gösterdi. Avukatların evlerine daha savcı gelmeden kapılar kırılarak girildi. Arama-elkoyma işlemleri usulsüzce yapıldı. Avukatlar dövülerek gözaltına alındılar, yerlerde sürüklendiler. Gözaltında açlık grevi yaptıkları halde emniyette su içmelerine izin verilmedi. Tuvalete götürülmediler, idrarlarını battaniyelere yapmak zorunda kaldılar. İşkenceyle, kafalarına basılarak ve doktorların gözleri önünde zorla kan ve doku örnekleri alındı. Gözaltı, ifade ve sorgu aşamalarında arkadaşlarının savunmasına koşan avukatlar emniyette tehdit edildiler, Çağlayan Adliyesi'nde çevik kuvvet polisinden dayak yediler. Günlerce süren bu zulmün sonunda ÇHD üyeleri, İstanbul'da çıkarıldıkları mahkeme tarafından "kuvvetli suç ve kaçma şüphesinin bulunması" gerekçesiyle tutuklandılar.

Avukatlara ifadeleri alınırken sorulan ve skandal yaratan sorularda aleyhlerine delil olarak; avukat-müvekkil ilişkisi çerçevesinde gerçekleştirilen cezaevi görüşmeleri, kolluk birimlerinde müvekkillerine "susma hakkı"ni hatırlatmaları, işçi eylemlerine gitmeleri, Engin Çeber davasını takip etmeleri, Adli Tıp

Kurumundan aldıkları müvekkil cenazeleri, üstlendikleri dava türleri, yürüttükleri davaların istatistikî verileri, susma hakkını kullanan müvekkillerinin sayıları, ÇHD hak ihlalleri raporları ve 10-15 yıl önceki tarihleri taşıyan, nereden geldiği belli olmayan ve word belgesi niteliğindeki müdahaleye açık bilgisayar çıktıları gösterildi.

ÇHD'li avukatların kimisinin bu saldırıdan önce nedense bilgisayar bellekleri dolu görünmeye başladı. Avukatlar gözaltına alındığında el konulup mühürlenmiş cep telefonlarından nasıl olduysa mesajlar gönderildi. Bu manidar gelişmelerin hepsi vahim bir komployu ve hukuka aykırı delil üretilmiş olabileceğini akla getiriyor ve mide bulandırıyor.

Bu arada tek kaynağı polis olan burjuva medyası yalan yanlış pek çok haber yaparak böyle önemli bir saldırıyı magazinleştirmeye çalıştı. Devletin polis eliyle saldırısı sürerken emniyetten yapılan açıklamalara bu haberci sürüsü pek iltifat etti. Bu açıklamalarda polis, "11 kapılı kozmik odalarda casusluk yapıldığını, ekipler geldiğinde içeride delillerin yakıldığını" iddia etti. Polis, açılama yapması yasal olmadığı halde, basına hüküm veren açıklamalar yapıp masumiyet karinesini çiğnedi. Soruşturmanın amiri olan savcı ise bunları sadece seyretti.

Mahkemenin tutuklama gerekçeleri arasında yer verilen "verilmesi beklenen ceza dikkate alındığında" ifadesiyle daha baştan ceza verileceği ilan edilmiş oldu. Dolayısıyla yargı, hükmünü daha yargılama yapmadan vermiş oluyordu.

Diğer yandan dışarıda, bu saldırıyı yapıp yönetenlerin belki de hiç öngörmediği bir direniş gerçekleşti. Atık kâğıt işçilerinden inşaat işçilerine kadar emekçiler, gazeteciler, öğrenciler, sendikalar ve demokratik

kitle örgütleri ÇHD'ye destek verdiler. Fakat kimi kitle örgütleri, siyasi parti temsilcileri, barolar, köşe yazarları ve akademik çevreler "yargı bağımsızlığından, hukukun üstünlüğünden, kuvvetler ayrılığından" dem vurarak; "savunmaya ve mesleğe saldırıldığını, hükümetin yargıyı ele geçirip yönlendirdiğini, hukuk devletinin yok edildiğini" ifade ettiler. Bu tahlillerin gerekçesi ister AKP karşıtlığı üzerinden nemalanmak olsun ister böyle bir dil kurarak saldırıyı protesto eden kitleyi genişletmek kaygısı olsun isabetsizdir. Çağdaş Hukukçular Derneği'ne yönelik estirilen devlet terörüyle, sermayenin devleti sosyalist muhalefete bir kez daha öfkesini kusmaktadır. Bir kez daha sınıf savaşında ezilenlerin değil sermayenin yanında olduğunu açıkça göstermektedir. Bu saldırılar savunmaya, ya da bir yanılısamadan ibaret olan yargı bağımsızlığına değil düpedüz işçinin emekçinin, ezilenin yanında saf tutan devrimci avukatlara, ÇHD'nin 40 yıllık mücadelecisi, militan avukatlık geleneğine ve savunma tarzına yapılmıştır. Bu anlayış safını, işçi sınıfı direnişlerinde işçilerin, işkence vakalarında işkence görenlerin, yargısız infaza uğrayanların, devrimcilerin, komünistlerin, işçi ve kamu emekçi örgütlerinin, gecekonduların yıkılmalarında gecekonduların, Kürtlerin, Lazların, Ermenilerin ve tüm ezilen halkların, erkek egemen sistemin her türlü şiddetine uğrayan kadınların, baskı altına alınmaya çalışılan gençliğin ve öğrencilerin, ülkelerini terk etmek zorunda kalmış mültecilerin, çevre ve ekolojik tahribata karşı doğanın ve köylülerin, cinsel yönelim ayrımcılığına tabi tutulanların ve bilcümle ezilenlerin yanında belirlemiştir. Adına operasyon denilen siyasi linç kampanyasının ve komplonun anlamı budur.

Şiar yoldaşımıza uluslararası dayanışma

Devrimci İşçi Partisi kurucu üyelerinden ve gazetemiz yazarı Şiar Rişvanoğlu, 1 Mayıs 2010 tarihinde Roj TV’de yapmış olduğu konuşmada açıkladığı fikirlerinden dolayı Adana Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi tarafından, “örgüt propagandası yaptığı” gerekçesiyle 2 yıl 4 ay 3 günlük bir hapis cezasına çarptırılmıştı. Ceza, Ocak sonunda yeni yargı paketi kapsamında ele alınarak ertelendi. Erteleme kararı, yoldaşımızın aynı “fikir suçu”nu üç yıl içerisinde yeniden işlemesi durumunda yargılamanın kaldığı yerden başlayacağı anlamına geliyor.

Yoldaşımız, duruşmada söz alarak bu davada kendisine isnat edilen suç (“örgüt propagandası”) bütünüyle uydurma olduğu için erteleme kararına itiraz etmeyeceğini, ama hakikaten savunduğu bir görüş dolayısıyla yargılanıyor olsaydı, örneğin “1915’te Ermeni halkına soykırım uygulanmıştır” dediği için ceza verilmiş olsaydı, karara itiraz ederek beraat için mücadele edeceğini belirtti. Bu tavır, ne ertelemelerin ne de mahkûmiyetlerin devrimci Marksistleri yolundan çeviremeyeceğinin bir işareti olarak okunmalıdır.

Diğer yandan, kararın alınmasından önceki dönemde düzenlenen bir kampanya vesilesiyle dünyanın dört bir yanında bir dizi ülkeden aydınlardan ve işçi hareketinden Şiar yoldaşımızın yargılanmasına yönelik protesto imzaları toplanmıştı. Bu imzalar 20 Ocak 2012 günü www.dip.org.tr adresinden yayımlandı. Birgün gazetesi-ne ilan verildi. Öteki sol yayın organları da imza kampanyasına haber olarak yer verdi.

Kampanyaya Rusya, Hindistan, ABD, İngiltere, İtalya, İspanya, Yunanistan, Arjantin, Brezilya, Venezuela, Bolivya ve Peru’dan çok sayıda imza geldi. İmzacılar arasında devrimci partilerin başkan adayları (Arjantin ve Venezuela), sol hükümetlerde bakanlık yapmış şahsiyetler (İtalya), milletvekilleri (Yunanistan, İtalya, Arjantin, Brezilya Peru), bilim insanları, aydınlar, sendikacılar ve işçi hareketinden kadrolar, devrimci hareketin temsilcileri, gençlik önderleri bulunuyor. İtalya’nın en büyük sendikal konfederasyonu olan CGIL’den yaklaşık 60 yönetici, Latin Amerika’nın ve Avrupa’nın sol ve işçi hareketinin en önem-

Şiar Rişvanoğlu'na Yapılan Baskıya Son! Kürtlerle Dayanışmaya Yönelik Baskıları Durdurun!

Türkiye devleti, Kürt halkının haklarının yadsınmasıyla, örgütlerine saldırılmasıyla, binlerce Kürt milianın henüz yargılanmamışken yıllardır hapisanede tutulmasıyla yetinmiyor, ayrıca Kürtlerle dayanışma gösteren Türk aydınlarına ve muhalefetine gözdağı vermeye çalışıyor. Şiar Rişvanoğlu, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile dayanışma gösterdiği için hapis cezası ile tehdit edilen Türk aydın ve sosyalistlerinin oluşturduğu uzun listeye son dönemde eklenmiş bir isim. Kendisi, 2010 yılının 1 Mayıs’ında, sürgündeki Kürt hareketinin çalıştığı, Brüksel’den yayın yapan bir televizyon kanalı olan Roj TV’de fikirlerini açıkladığı için iki yıl dört aya mahkûm edildi. Bu karar, önceki dönemin kötü üne sahip Devlet Güvenlik Mahkemeleri’nin sadece kılık değiştirmiş bir devamı olan, “özel yetkili mahkemeler” adını taşıyan mahkemelerden birisi tarafından alındı. Dava şu anda karar kesinleştirilecek olan temiz mahkemesinin önünde.

Mahkemenin komikliklerinden birisi, Şiar Rişvanoğlu’nun daha önce “örgüt adına propaganda” yapmaktan mahkûm olmuş olması, buradaki “örgüt” kelimesinin Kürdistan İşçi Partisi PKK’yi temsil ediyor olması, bu partinin ise 1984 yılından bu yana Türk ordusuna karşı bir gerilla savaşı sürdürüyor olmasıdır. Kürt halkının taleplerini ve haklarını savunmakla birlikte, son dönemde açıkça PKK’nin politik çizgisine eleştirel bir yaklaşım sergileyen başka bir siyasi parti olan Devrimci İşçi Partisi’nin (DİP) kurucularından ve sözcülerinden olan Şiar Rişvanoğlu’nun PKK için propaganda yapmakla suçlanması saçmadır.

Biz aşağıda imzası olanlar, düşünce suç kavramını reddediyor, Türkiye’nin, Kürt halkı ile dayanışma gösteren aydınlarını ve muhaliflerini yıldırıyaya yönelik tüm girişimleri kınıyor ve Şiar Rişvanoğlu’na yönelik baskıya son verilmesini, kendisine yönelik tüm suçlamaların düşmesini talep ediyoruz.

Yunanistan:

Savas Mihail-Matsas (Devrimci İşçi Partisi-EEK Gen. Sek.)
Katerina Matsas (Psikiyatr, Bağımlılıkla Mücadele Hast.Başhekk., EEK Mer. Kom)

İtalya:

Marco Ferrando (Komünist İşçi Partisi, PCL)
Franco Grisolia (Komünist İşçi Partisi, PCL)
Cesare Damiano (Demokrat Parti, Mer. Yön., M.vekilli, 2006-08 Çalışma Bakanı)
Gianpaolo Patta (İşçi Partisi Hareketi, 2006-2008 Sağlık Bakanlığı Bakan Yard.)
Maurizio Scarpa (Gen. İşçi Sendikaları Konf., CGIL, Gen. Yön. Kur. Bşk. Yard.)
Maurizio Landini (Metal İşçileri Sendikası Fiom (CGIL) Gen. Sek.)
Francesca Redavid (Fiom (CGIL) Mer. Kom. üyesi)
Dimoneta Pomi (Fiom (CGIL) Mer. Kom. üyesi)
Sergio Bellavita (Fiom (CGIL) Mer. Kom. üyesi)
Carla Cantone (Em.-Sen (CGIL) Ulusal Gen. Sek.)
Rossana Dettori (Kamu Emekçileri Sendikası (CGIL) Gen. Sek.)
Emilio Miceli (CGIL, Kimya Sendikası Gen. Mer. Gen. Sek.)

Hindistan:

Aijaz Ahmad, (Marksist edebiyat teorisyeni)

ABD ve Kanada:

Greg Albo (Doç., York Üni. SİY. Bil. Böl.)
Silvia Federici (Em. Prof, Hofstra Üni.)
George Caffentzis (Prof, Felsefe, Güney Maine Üni.)
David Laibman (Em. Prof, CUNY, Brooklyn, New York, Science and Society edit.)
Bertell Ollman (Prof, Felsefe, New York Üni.)
Stephen Duncombe (Prof, New York Üni.)
Frank Rosengarten (Em. Prof, Queens College)
Liz Mestres (Brecht Forum yöneticisi)
Richard Anthony Smith (Dr., Londra Politika Araş. ve Gel. Enst. kıdemli araş.)
Marvin Mandell (New Politics dergisi editörü)
Betty Mandell (New Politics dergisi editörü)
Nancy Holmstrom (Prof, Rutgers Üni., Newark, Sol Forum yön. kur. üyesi)
Joanne Landy (Eşbaşkan, Barış ve Demokrasi Kampanyası)
Tom Harrison (Eşbaşkan, Barış ve Demokrasi Kampanyası)
Richard Greenman (Victor Serge Vakfı sek.)

Bunlara ilaveten bütün bu ülkelerden yüzlerce başka bilim insanı, aydın, sendikacı, sosyalist parti yöneticisi ve militanı ve başka mesleklerden insanlar Şiar Rişvanoğlu ile dayanışma için imza atmışlardır. İmzaların tümüne www.gercekgazetesi.net adresinden ulaşabilirsiniz.

Samuel Farber (Em. Prof, CUNY Brooklyn College, New York, SİY. Bil. Böl.)

Sheila Jordan (Baş Müfettiş, Kaliforniya Alameda İlçesi Okulları)

Roderick Bush (Prof. St. Johns Üni., New York)

Brezilya:

Christopher J. Arthur (Em. Prof., Sussex Üni.)
Alfredo Saad Filho (Prof. Dr., SOAS, Londra Üni.)
Gilbert Achcar (Dr. SOAS, Londra Üni.)
Alessandra Mezzadri (Dr., SOAS, Londra Üni.)
Zoe Marriage (Dr., SOAS, Londra Üni.)
Thomas Marois (Dr., SOAS, Londra Üni.)
Leandro Vergara Camus (Dr., SOAS, Londra Üni.)
Adam Hanieh (Dr., SOAS, Londra Üni.)
Nandini Nayak (Dr., SOAS, Londra Üni.)

Rusya:

Gleb Martyanov (Rusya Birleşik Demokrasi Partisi - Yabloko üyesi)
Alexander Buzgalin (Prof, Moskova Üni., Alternatifler hareketi koord.)
Ludmila Bulavka (Rusya Kültürel Çalışmalar Enstitüsü Baş Araştırmacısı)

Andrey Kogolnov (Prof, Moskova Devlet Üni.)

Andrey Demidov (öğretmen, Bölgearası Eğitimciler Sendikası Bşk.)

Daria Mitina (Rusya Komünist Genç. Bir. Mer. Kom. 1. sek., Sol Cephe Mer. Kom.)

Said Gafurov (Uygulamalı Şarkiyat ve Afrika Çalışmaları Enst. araştırma direktörü)

Iosif Abramson (Giprotsement Araş. Mer. baş araş. St. Pet. Bil. İnsanları Send. YK)

Petr Prinev (Novoprof Bölgearası İşçi Send. bşk. yard. ROT Cephesi Partisi MK)

Evgeny Kozlov (Doç., Saint Petersburg Devlet Orman Müh. Akad.)

Valery Volkov (Prof, A.I. Herzen Devlet Pedagoji Üni.)

Igor Gotlib (Saint Petersburg Devlet Üni., kıdemli araştırmacı)

Arjantin:

Jorge Altamira (Partido Obrero Bşk. Adayı)

Nestor Pitrola (Partido Obrero, işçi önderi)

Claudio Del Pla (Salta Eyalet Meclisi Üyesi)

Cintia Francia (Cordoba Eyalet Meclisi Üyesi)

Gabriela Suppich (Neuquén Eyalet Meclisi Üyesi)

Liliana Olivero (Sol Cephe (FIT) içindeki Sosyalist Sol partisi Cordoba m.vekilli)

Rubén Sobrero (Demiryolu İşçileri Sendikası lideri)

José Castillo (Buenos Aires Üni. prof ve Sosyalist Sol partisi lideri)

Angélica Lagunas (Neuquen bölgesi Eğitim İşçileri Sendikası yöneticisi)

Juan Carlos Giordano (Sosyalist (El Socialista) edit. ve Sosyalist Sol partisi lideri)

Santiago Gandara (Gen. Sek., Öğretmenler Sendikası Buenos Aires Üni.)

Victor Grossi (Gen. Sek., SITRAIC sendikası)

Amelia García (Gen. Sek., SUTIBA sendikası)

Alejandro Lipovich (Buenos Aires Üni. Öğrenci Fed.Bşk.)

Carolina Fernandez (Buenos Aires Üni. Tıp Öğrencileri Mer.İ Bşk.)

Lusina Montenegro (Buenos Aires Üni. Psikoloji Öğrencileri Mer.İ Bşk.)

Carla Lorenzatto (Buenos Aires Üni. Veteriner Öğrencileri Mer.İ Bşk.)

Matias Kennedy (Buenos Aires Üni. Eczacılık Öğrencileri Mer.İ Bşk.)

Brezilya:

Joao Batista Araujo "Baba", (Özgürlük ve Sosyalizm Partisi (PSOL) eski milletvekili ve PSOL içindeki Sosyalist İşçi Akımı (CST) lideri)

Pablo Rosa (Niteroi Üni. İşçileri Sendikası Bşk.)

Wellington Cabral (Sao Jose dos Campos Kimya İşçileri Sendikası lideri)

Eleuterio Prado (Prof. Sao Paulo Üni.)

Venezüella:

Orlando Chirino (işçi lideri, Özgürlük ve Sosyalizm Partisi (PSL) devlet bşk.ı adayı)

José Bodas (Venezüella Petrol İşçileri Birlikli Federasyonu (FUTPV) Gen. Sek.)

Miguel Angel Hernández (Özgürlük ve Sosyalizm Partisi Gen. Sek. İşçilerin Uluslararası Birliği-Dördüncü Enternasyonalı (UIT-CI) üyesi)

Bolivya:

Carlos Rojas (Protesto (La Protesta) grubu lideri, El Alto Mahalle Konseyleri Fed. (FEJUVE) eski yöneticisi)

Carlos Barrera (Protesto grubu lideri, El Alto Mah. Kons. Fed. (FEJUVE) eski yön.)

Juan Fernando Rojas (Cochabamba belediye meclisi üyesi)

Eliseo Mamani (El Alto bölgesi Pachakuti Yerli Hareketi lideri)

Edwin Mamani (Protesto grubu Cochabamba bölgesi lideri)

Peru:

Enrique Fernández Chacón (Mücadelede Birlik (Unios En Lucha) lideri ve eski m.vekilli)

İspanya:

Muhittin Karkın (Barcelona Üni eğitim işçileri işyeri temsilcisi)

RedMed internet sitesi yayında!

RedMed

www.RedMed.org

Dünya devriminin yeni havzası Akdeniz bölgesine seslenen RedMed internet sitesi yayında. RedMed, İngilizce’de “Kızıl Akdeniz” anlamına gelen “Red Mediterranean” deyişinin kısaltmasını ifade ediyor. Peki neden RedMed, neden Kızıl Akdeniz?

Çünkü 2008 yılının son günlerinden bu yana Akdeniz’de devrim dalgası sürrekli bir başka kıyıya vuruyor, rüzgârları daha da uzaklara ulaştırıyor. Önce 2008 yılının sonlarında Yunanistan’da bir

gencin polis kurşunu ile öldürülmesine karşı gençliğin ve işçi sınıfının yükselen isyanına şahit olduk. Yaklaşık iki yıl geçtikten sonra bu kez Akdeniz’in karşı kıyısında, Tunus’ta ve Mısır’da, sınıfsal taleplerle iç içe geçen ve on yıllarca süren diktatörlüklere karşı gelişen mücadeleler yakın dönemin en güçlü devrimini yarattı. Bin Ali ve Mübarek gibi diktatörleri devirdi. Arap Devrimi, sadece Mısır ve Tunus ile sınırlı da kalmadı. Yemen’den Bahreyn’e, Fas’tan Suriye’ye nerdeyse bütün bir bölgeyi

sardı. Arap Devrimi demek 25 Ocak Mısır devrimi demektir, o da Tahrir Meydanı. Başta İspanya ve Yunanistan olmak üzere, Akdeniz’in bir dizi ülkesinde Tahrir Meydanı’nın görkeminden etkilenenler, kendi ülkelerinde meydanları işgal ettiler, parlamento binalarını kuşattılar.

Bölgede yaşanan ve önümüzdeki dönemde yaşanması muhtemel tüm gelişmeler, Akdeniz’in dünya devriminin ana havzası olmaya devam edeceğini gösteriyor. İşte RedMed bu koşullarda ve bu devrimci potansiyeli gerçekleştirme yolunda etkin bir katkı sunmak amacıyla yayına başladı. İşçi sınıfını, ezilenleri ve mülksüzleri iktidara taşıyacak yeni bir dünya için mücadele eden işçilerle, gençlerle, kadınlarla, ezilenlerle, aydınlarla birlikte tartışmak, mücadelenin derslerini çıkarmak ve muzaffer bir devrimin yolunu döşemek umuduyla yola çıktı. Daha ilk gününden itibaren Arapça’dan İtalyanca’ya, Türkçe’den

Fransızca’ya, Kürtçe’den Yunanca’ya, İngilizce’den Farsça’ya bir çok dilde yazılmış yazılarla çok dilli bir internet sitesi olarak açıldı.

Bugün RedMed, Devrimci İşçi Partisi ile birlikte kardeş partilerimizin yer aldığı Dördüncü Enternasyonal’in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu DEYK’in Yunanistan seksiyonu EEK (Devrimci İşçi Partisi) ve İtalya seksiyonu PCL (Komünist İşçi Partisi) tarafından ortak bir çalışma sonucu yayınlanmaktadır. Ancak elbette kapitalizme karşı Akdeniz’in kuzeyinde ve güneyinde aynı amaç uğruna mücadele edenlerle birlikte savaşma ve bu ortak mücadeleyi işçi iktidarı için savaşan bir uluslararası devrimci örgütün inşası ile taçlandırma hedefini taşımakta ve Akdeniz bölgesinin işçilerine, emekçilerine, ezilenlere çağrı yapmaktadır. Çünkü devrim ancak uluslararası alanda kazanırsa zafere ulaşacaktır.

Nâzım Hikmet CHP şairi mi, işçi sınıfının şairi mi?

Bu yıl Nâzım Hikmet'in ellinci ölüm yıldönümü. Devrimci İşçi Partisi'nin bu yılı Nâzım yılı olarak ilan ettiğini ve büyük şairi anmak ve mirasını yeni kuşaklara aktarmak için kendi olanaklarınca mümkün olduğunca çaba göstereceğini Ocak sayımızda açıklamıştık. Geçtiğimiz 15 Ocak, Nâzım'ın 111. doğum yıldönümü idi. Bu, çeşitli etkinliklerle kutlandı. Bu etkinliklerin düzenleyicileri ve içeriği Nâzım'ın düzenle bütünleştirilmesi bakımından nasıl çaba gösterildiğini bir kez daha ortaya koydu.

15 Ocak kutlamaları hep CHP'li belediyeler tarafından düzenlendi. İstanbul'da Beşiktaş Belediyesi en öne çıkan kutlamayı gerçekleştirdi. Bu toplantıda Nâzım üzerine konuşmalar, belgesel gösterimi, Nâzım'ın kendi hayat süresince yapılmış animasyon filmlerinin gösterimi vb. vardı. Aynı gün yine İstanbul'da Sarıyer Belediyesi Nâzım'ın 1951'de Sovyetler Birliği'ne kaçarken boğazdan tekneye binmesini vesile ederek birtakım aydınlarla birlikte denize karanfil atma töreni düzenledi. Yine İstanbul Silivri'de CHP'li belediye tarafından yaptırılmış olan Nâzım Hikmet heykeli açıldı. Silivri'deki tören devletin kaymakamının da davetli olması dolayısıyla resmi bayram günlerini aratmıyordu! İzmir'de ise Narlıdere Belediyesi ve CHP ilçe örgütü 111

çam fidanı dikti.

Bütün bu etkinliklerde boy gösteren birtakım edebiyatçı, sanatçı ve aydınlar, CHP'nin Nâzım kutlamalarına sahip çıkmasını meşrulaştırmakta esas rolü oynuyor. Liste genellikle aynı isimlerden oluşuyor: Atıf Behramoğlu, Rutkay Aziz, Tarık Akan, Turgay Fişekçi, Zeynep Oral, Kıymet Coşkun, Nâzım'a yakın eski kuşaktan Hıfzı Topuz vb. Bu insanların bir bölümü geçmişte sosyalist sol ile yakın ilişki içinde olduğu için, Nâzım'ın dünya görüşü ile CHP'nin burjuva karakteri arasındaki uyumsuzluğu ortadan kaldıracak aracı rolünü oynuyorlar. Behramoğlu eskiden tarihi TKP'ye gönül vermiş bir şairdi. Şimdi Nâzım'ın kalbinin uğruna çarptığı şeyleri "insanlık, emek, sevgi, daha güzel bir dünya" gibi bulanık

terimler içinde ifade etmeyi tercih eden bir "ulusalçı". Rutkay Aziz, efsanevi Ankara Sanat Tiyatrosu'nun (AST) önde gelen isimlerinden reklamların gözde oyunculuğuna terfi etmiş biri. Tarık Akan Yılmaz Güney'in ve diğer ilerici yönetmenlerin oyuncusu idi. Bugün Levent Kırca ile aynı yolları yürüyor. Turgay Fişekçi, komünist harekete yakın genç kuşaktan diye biliniyordu. Şimdi bütün bu insanların geçmiş "sermaye"lerinin şerefine, CHP de Nâzım'a yakın durabilen bir oluşum haline geliyor.

CHP tayfasına ve Nâzım'ı onların peşinde anmaya içi razı olanlara hatırlatmak gerekir: Nâzım'ı 12 yıl 7 ay (1938-1950) hapiste tutan CHP yönetimindeki Türkiye idi. O yönetimin özeleştirisini yapmamış bir CHP'nin bugün Nâzım'a sa-

hip çıkar görünmesi, sadece ikiyüzlülük olarak görülebilir. Başbakan Erdoğan'ı "NATO'dan da mı çıkacaksınız?" diye sıkıştıran bir genel başkana sahip CHP'nin Nâzım gibi emperyalizme sonuna kadar karşı bir şaire sahip çıkması ne cürettir? Bu manevranın bütün amacı, ucuz yoldan "solcu" görünmek, birtakım sol aydınları kendi yanına çekmek ve birtakım sol gruplarla ilişkileri iyi tutmaktır. Tabii, bir de, bu düzenin sınırlarına hiç sığmayacak olan bir Nâzım'ı yumuşatmak, evcilleştirmek, zararsızlaştırmak.

Sendikalar neredesiniz? Dünya çapında bir şair ki, "Selam yaratana" demiş Türkiye işçi sınıfına selam" demiş büyük şairlerinde. İşçinin başka şairi mi var ki susuyorsunuz?

Düşün Nâzım'ın yakasından!

Nâzım'ı evcilleştirmeye, hatta kendi amaçları için kullanmaya çalışanlar CHP'lilerden ibaret değil. Bir de şunlara göz atın:

Süleyman Demirel (20 Şubat 1968, başbakan sıfatıyla mecliste): "[Çetin Altan'ı kast ederek] Bir üye buradan çıkıyor, Cumhuriyeti, Türk adliyesini hiçe sayarak Nâzım Hikmet için büyük vatan şairidir, diyor. Bunun adına büyük tahrik derler. Türk parlamentosunun zabıtlarında geçen 45 sene içinde Nâzım Hikmet'e hain diyen yüzlerce sayfa bulursunuz, ama esefle söyleyeyim ki, Nâzım Hikmet'i büyük vatan şairi diye tanıtan ilk cümle dün akşam zabıtlara geçmiştir."

Süleyman Demirel (19 Kasım 1999, cumhurbaşkanı sıfatıyla AGİT zirvesinde): "AGİT bölgesinin her köşesindeki insanların bir ağaç gibi tek ve hür, bir orman gibi birleşmiş ve bütünleşmiş yaşayabileceği güne kadar bu amaç uğrunda çalışmalıyız."

Alparslan Türkeş (27 Şubat 1966, mecliste): "Bu memlekette aklı başında kimse yoktur ki, Nâzım Hikmet'in ko-

münist olduğunu ve bütün eserlerinde komünizmi yaymaya çalıştığını bilmesin. Böyle bir adamı, halka ve gençliğe büyük milli şair olarak tanıtmak istemelerinin nedeni açıktır. Onu bir kere sevip beğendirdikten sonra, onun felsefe ve doktrininin de kabul ettirmek kolay bir iş olur ve esasen kendiliğinden meydana gelir. Halbuki Nâzım Hikmet açık bir komünist olduğu gibi, vatanına da hıyanet etmiş bir kimsedir."

Alparslan Türkeş (9 Ekim 1994, katıldığı son MHP kurultayı): "Dört-nala gelip Uzak Asya'dan/Akdeniz'e bir kısırak başı gibi uzanan/bu memleket bizim!"

Recep Tayyip Erdoğan'ın da en son AKP kongresinde bu toprakların medeniyetinin büyük isimlerini sayarken Alparslan'dan Necip Fazıl'a, Şeyh Edebalı'dan Necmettin Erbakan'a, hâkim dinin, ulusun ve en önemlisi sınıfın temsilcilerini sayarken araya Hacı Bektaş Veli'yi, Ehmede Xani'yi, bir de Nâzım Hikmet'i serpiştirmiş olduğunu hatırlatalım.

Düşün Nâzım'ın yakasından!

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Selâm yaratana!

Tohumların tohumuna,

serpilip gelişene selâm!

Bütün yemişler dallarınızdadır.

Beklenen günler,

güzel günlerimiz ellerinizdedir,

haklı günler, büyük günler,

gündüzlerinde sömürülmeven,

gecelerinde aç yatılmayan,

ekmek, gül ve hürriyet günleri.

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Meydanlarda hasretimizi haykırarlara,

toprağa, kitaba, işe hasretimizi,

hasretimizi, ayyıldızı esir bayrağımıza.

Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selâm!

Paranın padişahlığını,

karanlığını yobazın

ve yabancının roketini

yenecek işçi sınıfına selâm!

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Selâm yaratana!

12 Ağustos 1962

Nâzım Hikmet Ran

8 Mart'a doğru

8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilmesinin tarihi 100 yılı aşkın bir süreye dayanıyor. Bu tarihi yaratan, oy hakkı, eşit işe eşit ücret, doğum izni, insanca çalışma koşulları ve 10 saatlik işgünü gibi talepler için verilen mücadeleler ise çok daha eski. Erkek egemen kapitalist sistem, kadınları farklı biçimlerde ezmeye, baskı ve tahakküm altına almaya devam ettiği için mücadele de sürüyor. 2013 8 Mart'ına giderken kadınlar istihdam alanında ayrımcılıkla, evde, işte, sokakta taciz ve şiddetle, devletin kadınları aşağılayan politikaları ile karşı karşıya.

Münferit değil erkek şiddeti

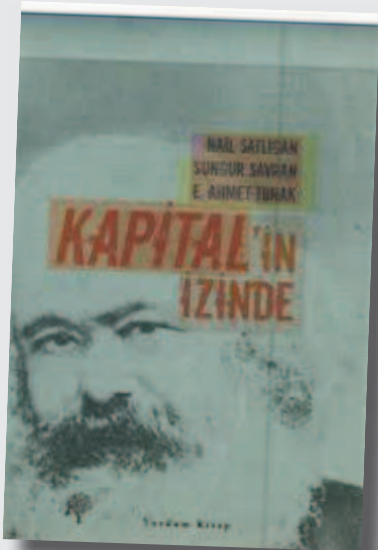
Şiddet geçtiğimiz yıl da kadınların yaşamını söndürmeye devam etti. Sadece basına yansıyan rakamlara göre 165 kadın, en yakınlarındaki erkekler, eşleri, babaları, kardeşleri, sevgilileri ya da akrabaları tarafından öldürüldü. İlk sırada ise eşleri geliyor! 210 kadın uğradıkları fiziksel şiddet sonucu yaralandı. 150 kadın tecavüze, yine 150'ye yakın kadın da tacize uğradı. Bunlar sadece kayıtlara geçen vakalar. Kadına yönelik şiddetin bu kadar yaygın olması, erkeklerin hep benzer gerekçeleri öne sürmeleri, bazı durumlarda şiddetin meşru bir araç olarak görülerek kullanıldığını, münferit değil, sistematik olduğunu gösteriyor. Üstelik öldürülen kadınlardan 24'ü, şikâyetle

bulunmuş, koruma talep etmiş ve tedbir kararı çıkarttırmış kadınlar. Yani devlet, sistematik bir şekilde devam eden kadına yönelik şiddeti engelleyici ciddi yaptırımlar getirmede olduğu gibi, kadınları koruyamadı da. Şubat ayının başında onaylanan Denetimli Serbestlik Yasası ile de kadınları yaralama, tehdit ve hakaret gibi suçlarla cezaevinde bulunan çok sayıda erkek, serbest kalmış oldu. Denetimli Serbestlik uygulamasının kendisi ayrı bir tartışma ama kadına yönelik şiddetin tekrarlayan niteliği göz önüne alındığında, bu tür suçları işleyenlere özel tedbirler alınması gerektiği, farklı infaz kuralları uygulanması gerektiği açık.

Kapital'in izinde

Nail Satlıgan, Sungur Savran, E. Ahmet Tonak

Bu kitabın yayınlandığı 2012 yılı, Karl Marx'ın *Kapital* başlığını taşıyan başyapıtının ilk kez yayınlanışının (1867) 145. yılı. Ama aynı zamanda dünya kapitalizminin 2007'de başlayan büyük ekonomik krizinin 5. yılı. Marx'ın *Kapital*'de sergilediği kapitalizm eleştirisi ve analizi, kapitalist üretim tarzının çelişkili doğasını kavramış olanlar için, 1990'lı ve 2000'li yıllarda bütün dünya "küreselleşme" güzellmeleriyle sarhoş olmuşken bile geçerli idi. Ama içinden geçmekte olduğumuz dev ekonomik kriz *Kapital*'i bütün dünya için yeniden güncelleştirmiş bulunuyor. Elinizdeki çalışma, entelektüel hayatlarının bütünü boyunca, insan düşüncesinin bu büyük ürününden, *Kapital*'den hareketle içinde yaşadığımız dünyayı kavramaya çaba göstermiş üç yazarın, Nail Satlıgan, Sungur Savran ve E. Ahmet Tonak'ın, çeşitli tarihlerde yazmış oldukları yazıları bir araya getiriyor. Bu kitaptaki yazılar, kâh *Kapital*'in insan düşüncesinin tarihsel gelişmesinde nasıl eşsiz bir sıçrama olduğunu ortaya koyuyor, kâh Marx'ın

kapitalist üretim tarzına ilişkin analizini eleştiren yaklaşımlara bir dizi cevap getiriyor, kâh *Kapital*'in kategorilerini somut ve elle tutulur büyüklükler olarak ölçüyor, kâh Marksist tezleri günümüzün dünyasının yenilikleri karşısında sınıyor... Bu toprakların üç insanı, Avrupa'nın bütününün çocuğu Karl Marx'ın düşüncelerini 21. yüzyıla taşımaya çalışıyor. Bu kitap, uluslararası bir sınıf olan proletaryanın bakış açısını ifade eden teorinin kendisinin de enternasyonal karakterini tescil ediyor.

Kürtaj haktır, önündeki engelleri kaldırın!

Hükümetin kürtajla ilgili çalışmaları "Üreme Sağlığı Yasa Taslağı" adıyla tamamlandı. Taslakta 10 haftalık kürtaj süresi korunurken, bu süreyi geçtikten sonra kürtaj yapan hekime verilecek ceza artırılıyor. Bu süreden sonra kendisi düşük yapmaya çalışan kadına da bir yerine iki yıl hapis cezası getiriliyor. Kadınları kürtajdan vazgeçirmek için telkin, düşünme süresi adına altında ikna mekanizmaları getirilirken, kürtaj yapmak istemeyen hekime "ret" hakkının sağlanmasıyla kürtajın önüne fiili engeller getiriyor.

Henüz taslak meclis gündemine gelmedi. Ancak kürtajla ilgili tartışmaların sürekli olarak kısıtlamalar, yasaklama girişimi gibi şekillerde tartışılması, ka-

muoyunda kürtajın yasak olduğu yönünde bir kanının oluşmasına da neden oluyor. Öyle ki hastanelerde hekimler yasak olduğunu söyleyerek kürtaj yapmayı reddediyor, yasal süre 10 hafta olduğu halde 8 haftanın üzerinde neredeyse kürtaj fiilen yapılmıyor, evli olmayan kadınlara kürtaj olmak istediklerinde zorluk çıkarılıyor. Yani devlet hastaneleri eliyle yasadışı bir şekilde kürtaj hakkı gasp ediliyor.

Buna karşı, doğum kontrol yöntemlerine ve kürtaja erişimin önündeki engellerin kaldırılması, güvenilir ve ücretsiz hale getirilmesi, veli-vasi-eş izninin kaldırılması, daha fazla kadın-doğum hastanesinin kurulması için mücadele etmek gerekir.

Büyük nüfus için üç çocuk, o da yetmez beş!

Erdoğan, katıldığı her düğünde ya da yerli yersiz her ortamda "üç çocuk" konusunu bir misyon olarak hatırlatıyor. Hatta bazen, çıtayı yükseltip, "eskiden çamaşır makinesi yoktu üçtü, artık beş de olur" diyecek kadar ileri gidiyor. Türkiye burjuvazisinin Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Avrasya'da yayılma düşlerine hizmet edecek, işsizler ordusunu arttırarak ucuz işgücü sağlayacak genç ve büyük bir nüfusa ihtiyacı var çünkü. Uzun vadeli olarak büyük nüfusu sağlamanın bir yolu, kürtajın yasaklanması gibi girişimlerken, diğer yolu da doğumun teşvik edilmesi. Erdoğan'ın talimatıyla, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, Çalışma Bakanlığı, Kalkınma Bakanlığı ve Maliye Bakanlığı seferber olmuş, ortaklaşa teşvik konusunda çalışmaları yürütüyorlar.

Genel olarak kadınları doğum makinesi olarak gören bu anlayışa karşı mücadele etmeliyiz elbette. Ancak bunu yaparken, bir yandan da doğum izni, istihdama etkileri gibi tartışmaların sadece kadınların üzerinden yürütülmesine de karşı olmak gerekir. Bugün, ücretli doğum izninin altı aya çıkarılması konuşulurken, kadınların istihdamı açısından bu durumun bir tehdit yaratma ihtimali ifade ediliyor.

Biz buna karşı, kadının ve çocuğun sağlığı ve ihtiyaçları doğrultusunda doğum izninin daha da uzatılmasını savunurken, ancak aynı sürede doğum izninin babaya da verilmesini talep etmeliyiz. Üç-beş kurşluk yardımlar yerine her işyerine kreş talep etmeliyiz.

İtalya seçimleri

Teslimiyete karşı PCL

İtalya'da 24-25 Şubat'ta genel seçim var. Bu ülke, ekonomik bakımdan Yunanistan dışında belki de Avrupa'nın en sorunlu ülkesi. Kamu borcu ulusal gelirin yüzde 120'si oranına ulaşıyor. Bankalarının bazıları (mesela ülkenin üçüncü büyük bankası Monte dei Paschi) iflasın eşiğinde. İtalyan burjuvazisi bu ağır krizi AB'den kurtarma paketi talep etmeden çözüme gayreti içinde. Bu amaçla özellikle 2012 boyunca çok sert kemer sıkma önlemleri uygulandı. Seçime katılan partiler arasında, bu saldırıya tutarlı olarak karşı çıkan ve çözümün bir işçi iktidarında olduğunu işçi sınıfına anlatan tek bir sol parti var: DEYK/CRFI'nın İtalya seksiyonu Partito Comunista dei Lavoratori (PCL-Komünist İşçi Partisi).

İtalyan burjuvazisi, Avrupa'nın ve avronun son iki yıldır yaşadığı kriz esnasında siyasi bakımdan Yunanistan ile aynı yolu yürüdü. 2011 yılının Kasım ayında, ekonomik kriz her iki ülkede de doruğuna yükselmışken, hem Yunanistan'da hem İtalya'da iki "teknisyenler hükümeti" kuruldu. Yunanistan'da Papadimos Haziran 2012'deki seçimden sonra görevi devretti. İtalya'da Mario Monti iktidarda çok daha uzun kaldı, görevi seçimin ardından, neredeyse bir buçuk yıllık bir başkanlık döneminden sonra devredecek.

Ancak Monti bu bir buçuk yılda kapitalistlerin lehine o kadar tutarlı bir program uyguladı, işçi ve emekçilere o kadar sert kemer sıkırdı ki, İtalyan burjuvazisi seçimden sonra da görevi ona iade etmeyi düşünüyor. Gelişmeyi seçim sonuçları belirleyecek.

Bu süre boyunca İtalya'nın büyük parti-

leri, gerek eski Komünist Partisi'nden bozma sol liberal Demokrat Parti (PD, başında muhtemelen seçimi kazanacak olan Luigi Bersani var), gerek eski başbakan, İtalyan palyaçosu, Tayyip Erdoğan'ın kirvesi Berlusconi'nin Özgürlükler Partisi (PDL) ve onun ezeli hükümet ortağı ırkçı Kuzey Ligası, Monti'nin uygulamalarını destekledi. Dolayısıyla, seçimden sonra burjuvazinin personeli ne kadar değişirse değişsin, politika değişmeyecek. Bu durumda, İtalyan toplumun çeşitli partilerinin, belki de bir bakan yardımcılığı uğruna, doğrudan ya da dolaylı biçimde Demokrat Parti'yi ve Bersani'yi desteklemesi işçi sınıfına ve ezilenlere karşı işlenmiş bir suç sayılmalı.

Öte yandan, kriz dönemlerine özgü bir olgu olarak, Beppe Grillo adlı bir komediyenin politikada öne çıkmış olması da işçi sınıfının başka bir talihsizliği. Görünürde

düzene sert eleştiriler yönelttiği için genellikle emekçi halk tarafından desteklenen Grillo, en son sendikaların yasaklanmasını savundu!

PCL: çözüm işçi hükümeti

PCL, daha küçük partilerin seçime girmesini engellemek amacıyla konulan birçok anti-demokratik kuralı aşmak için çok zorlu bir çabadan sonra (siyasi bakımdan önem taşımayan birkaç il dışında) İtalya'nın tamamında seçime giriyor. Partinin İtalya seçim sistemindeki terimle "birinci aday" (yani başbakan adayı), aynı zamanda partinin en önde gelen önderi olan Marco Ferrando.

Ülke çapında yarışan partiler arasında sadece PCL kapitalistlerin saldırısına karşı işçi ve emekçilerin çıkarlarını tutarlı olarak savunuyor. PCL'nin programında şu unsurlar dikkat çekiyor: işçiler aleyhine bütün yasa

hükümlerinin iptali; kamu borcunun bankalara olan kısmı silinsin, küçük tasarrufçu korunsun; bankalar karşılıksız kamulaştırılsın; işçi çıkartan, işçi haklarını ihlal eden, çevreyi kirleten işletmeler işçi denetiminde karşılıksız kamulaştırılsın; büyük servetler vergilendirilsin, Vatikan'ın ayrıcalıklarına son verilsin, askeri harcamalar radikal biçimde kısılsın; bunlardan elde edilecek gelirle büyük bir kamu yatırımları seferberliği yapılsın; yeni tipte bir devlet kurulsun, milletvekili maaşları vasıflı işçininkini aşmasın. PCL, sorunun iktidar meselesinde düğümlendiğini, kapitalistlerin, bankaların ve Vatikan'ın iktidarının karşısına bir işçi hükümeti ile çıkılması gerektiğini vurguluyor.

PCL'nin ana sloganı, gerçek çıkış yolu da halka gösteriyor: "Solo la rivoluzione cambia le cose!" Yani her şey ancak devrimle düzeldir!

Mali: Petrol savaşlarından uranyum savaşlarına

Fransa 11 Ocak'ta Batı Afrika ülkesi Mali'ye askeri müdahale başlattı. Bu müdahalede Mali'nin işbaşındaki hükümeti de, ABD, Britanya ve öteki emperyalist ülkeler de Fransa'yı destekliyor. İngilizce kısaltmasıyla ECOWAS olarak anılan, 16 üyeli Batı Afrika Ülkeleri Ekonomik Topluluğu da Fransa'nın yanında hareket ediyor. Askeri operasyon şimdilik Fransız ve Mali ordularınca yürütülüyor, ama kısa süre için ECOWAS ülkelerinden birlikler de sahaya inecek.

Mali'deki savaşın ön plana çıkan nedeni, ABD'nin 11 Eylül'den bu yana "terörle mücadele" adıyla verdiği savaş. Mali'nin kuzeyi son aylarda yerli (Ensarüddin) ve uluslararası (İslamcı Mağrip'te El Kaide) İslamcı örgütlerin eline geçmiş durumda idi. Bunlar son günlerde ülkenin başkenti Bamako da dâhil nüfusun çok büyük bölümünü barındıran güneyine doğru ilerlemeye başlayınca, Fransa müdahale etti. Amaç, nüfusunun ezici çoğunluğu Müslüman olan bu ülkede İslamcıların kontrolü ele geçirerek Batı Afrika'nın bütünü için bir tehdit oluşturmaya başlamalarını engellemek.

"Kendim ettim, kendim buldum"

"Terörle mücadele" adıyla yürütülen bu

savaş, aslında her aşamasında emperyalizmin daha fazla batağa batmasına yol açıyor. El Kaide, önderi Usame bin Ladin'in geçen yıl ABD özel kuvvetlerince yargısız infaza uğratılmış olmasına rağmen, İslam dünyasına gittikçe daha fazla yayılıyor. ABD'nin her savaşı veya desteklediği her savaş (Afganistan'da Sovyetler Birliği'ne karşı verilen savaştan sonra Bosna, Çeçenistan, Irak, Libya, Suriye vb.) İslamcılar için bir örgütlenme ve eğitim alanı haline geliyor. Mali olayı da bir ölçüde Libya savaşıyla ilgili. Bugün Mali'yi ele geçiren İslamcılar, Libya'da Kaddafi'ye karşı emperyalizmle aynı saflarda çarpışmış savaş deneyimli savaşçılar!

Bu yetmiyor. İslamcılarının gücünün bir bölümü ABD'nin Mali ordusu için yetiştirdiği kadrolardan geliyor. Çünkü Mali'nin kuzeyi, yani çöllük bölgesi Berberi bölgesi. ABD Berberi kabilelerin en güçlüsü Tuaregleri, "kolay kontrol edebilirim" mantığı ile ordunun başına koymuş. Onlar da kendi memleketlerinde isyan çıkınca isyancılara katılmış! Kimilerinin çok güçlü bulduğu emperyalizmin aklı, işte bu kadarına eriyor!

Neden Fransa?

Ama bu savaşta ABD değil, aynen Libya'da olduğu gibi Fransa öne çıkıyorsa, bunun nedenleri var. Birincisi, Fransa Afrika'nın (Britanya ile birlikte) en önemli iki eski sömürgeci gücünden biri. Bu kıtada, özellikle Mali gibi eskiden kendi sömürgesi olan ülkelerde, olan bitenin kendisinden sorulması, Fransa için emperyalist hâkimiyeti bakımından önemli. Gericı Sarkozy'nin Libya'da oynadığı rolü, şimdi sözde "sosyalist", solun bir bölümünün önemsendiği François Hollande oynuyor.

Ama Fransa'nın bu savaştan güttüğü bir de özel ekonomik çıkar var. Mali'nin çöllük kuzeyinden sadece emperyalistlerin masa başında çizmiş oldukları yapay sınırla ayrılan Nijer'de büyük uranyum yatakları var. Nijer şu anda dünyanın dördüncü uranyum üreticisi. Fransız nükleer tekeli Areva'nın şimdi çalıştırmakta olduğu Arlit ve Aokan yatakları, enerji üretiminde nükleere çok yüksek bir bağımlılığı olan Fransa'ya uranyum tedarikinin üçte birini sağlıyor. Ama 2020'de devreye girecek Imouraren işletmesiyle birlikte, Nijer dünyanın ikinci uranyum üreticisi haline gelecek. Fransa'nın ihtiyacı olan uranyuma katkısı da yüzde 40'a çıkacak. İşte Hollande'm Mali'de bu kadar tez canlı davranmasının nedeni, Areva denen nükleer tekelinin bu çıkarları. Kanıt isteniyorsa, bütün uzmanların bunu vurgulamasının yanı sıra, Mali işgaline paralel olarak, Fransa Savunma Bakanlığı'nın

Nijer'de Areva'ya ait uranyum yataklarının artık Fransız özel kuvvetlerince korunmasına yönelik olarak son günlerde aldığı karar hatırlanmalı. Devlet sermayeyi korumaktan başka ne işe yarar ki?

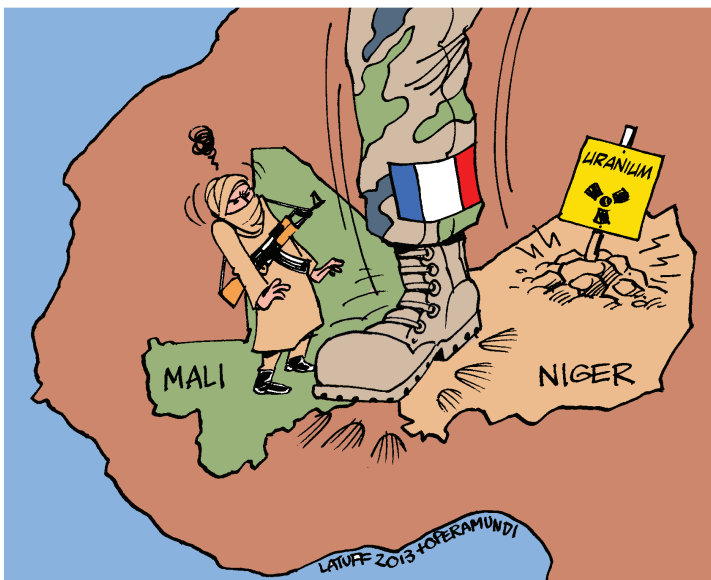
Avrupa Birliği hayranları, AB'nin bir "barış ve demokrasi projesi" olduğunu terennüm etmeye devam ededursunlar, AB kendi içinde işçi sınıfını sosyal yamyamlıkla yiyip bitiriyor, kendi dışında da devamlı emperyalist savaşlara giriyor.

Erdoğan neden bozuldu?

Tayyip Erdoğan Fransa'nın Mali'ye askeri müdahalesine içerlemiş: "Şu anda niçin Mali'ye saldırıyorlar? Mali, dünyada altın rezervinin en önde olduğu ülkelerden bir tanesi... Suriye'ye niye gelmiyorlar; çünkü Suriye'de ne petrol ne de altın var. Orada sadece özgürlük mücadelesi veren insanlar var." (26 Ocak)

Sanırsınız özgürlük âşığı. Bakın yukarıdaki konuşmadan on gün sonra (5 Şubat) ne diyor? "Bizi çok eleştirdiler. 'Araplarla ne işiniz var?' dediler... Bize bunu diyenler, Araplara her türlü yatırımı yaptılar, her türlü mallarını ihraç ettiler, oraların altyapısı, üstyapısıyla onlar ilgilendiler... Biz oraya gidince niye rahatsız oluyorsunuz? Pastaya ortak çıktığından rahatsız oluyorlar. Sıkıntı orada."

Tayyip Erdoğan Batı Afrika'yı daha yeni ziyaret etmişti. Pastadan pay istiyordu. Sıkıntı orada!

Ennahda ile devrimin arasına kan girdi!

Tunus devriminin önde gelen önderlerinden biri, iktidardaki liberal İslamcı Ennahda'nın silahlı milisleri veya Selefi çeteler tarafından katledildi. Kendisini Marksist olarak niteleyen Birleşik Demokrat Yurtseverler Partisi Genel Sekreteri Şükrü Belaid bir suikaste kurban gitti. Belaid aynı zamanda solcu, pan-Arap milliyetçisi ve çevreci 12 partiden ve çevreden ve ayrıca bireylerden oluşan Devrimin Hedeflerinin Gerçekleşmesi İçin Halk Cephesi adlı ittifakın da önde gelen liderlerinden biri idi.

Bu siyasi cinayetin ardında Tunus'ta 14 Ocak 2011'de Zeynel Abidin bin Ali'nin istibdadına son veren devrimin ertesinde yapılan Kurucu Meclis seçimi sonucunda iktidara geçmiş olan sözde "ılımlı İslamcı", gerçekte piyasacı, emperyalizm yanlısı ve gerici Ennahda'nın her geçen gün devrimin esas mimarlarına daha sert biçimde saldırması yatıyor. Koalisyon ortakları Cumhuriyet için Kongre ve Ettakatol partileriyle de gittikçe daha gergin ilişkiler içine giren Ennahda, son dönemde Devrimin Muhafazası Birlikleri adını verdiği yarı-askeri çeteler kurmuş bulunuyor. Bunlar ve benzeri bir modelde örgütlenen bazı Selefi güçler son dönemde saldırılarını turmandırmış bulunuyor. Bu saldırganlık, 18 Ekim 2012'de ülkenin en önemli partilerinden biri olan, başında 14 Ocak 2011'de bin Ali'nin kaçması sonrasında geçiş hükümeti başbakanı olarak görev yapmış olan yaşlı Beji Kaid Essebsi'nin bulunduğu Nidaa Tunes (Tunuslu'nun Çağrısı) partisinin bölgesel bir sorumlusu olan Lütfi Necd'in linç edilmesiyle yeni bir evreye girmişti.

Son günlerde bu çetelerin şiddeti iyice gemi azıya almıştı. Ennahda'nın 2 Şubat Cumartesi günü toplanan Şura Meclisi'nin yayınladığı sonuç bildirgesinde Lütfi Necd'in (tutuklu olan) faillerinin salıverilmesi talep ediliyordu. Aynı gün, Şükrü Belaid'in partisi Birleşik Demokrat Yurtseverler Partisi'nin Kef kentindeki bölgesel bir toplantısına Selefilere taş ve sopalarla saldırdı, fakat parti

militerleri tarafından püskürtüldü. Şükrü Belaid ölümünden bir gece önce, 5 Şubat gecesi Nesma TV'de konuşurken Ennahda'nın siyasi suikastlar için yeşil ışık yakmış olduğunu söylüyordu.

Belaid'in katledilmesi, Tunus'ta İslamcı hareketle devrim kampının arasına kan girmesi anlamına geliyor. Devrimin bugünkü görevi, aynen Mısır'da Müslüman Kardeşler için geçerli olduğu gibi, kendi ürünü olmayan bir devrimin üzerine oturmaya çalışan Ennahda'yı alaşağı etmektir. Yakın ya da uzun gelecekte. Ama stratejik görev İslamcılarla uzlaşmak değil, onları yumuşatmak, "demokratlaştırmak" değil, alaşağı etmektir. Bu ise ancak işçi sınıfının kent ve kırsal yoksulları ve ezilenlerinin önüne düşerek devrimi sürekli kılması anlamına geliyor. Devrimin hedefleri ancak o zaman gerçekleşecek, Muhammed Buazizi'nin ve Arap devriminin sayısız öteki şehidinin anısı ancak o zaman gerçekten onurlandırılmış olacaktır.

Aynen Mısır gibi, Tunus'un da ihtiyacı olan, işçi sınıfının öncü katmanlarını devrimci Marksist bir program temelinde örgütleyen Leninist bir partidir. Başka ülkelerin sosyalistlerinin ilk görevi bir bütün olarak Arap devrimiyle, tek tek de en azından Tunus ve Mısır devrimleriyle dayanışmayı yükseltmektir. Ama devrimci Marksistler için asıl büyük görev, Tunuslu devrimcileri ve başka Arap ülkelerinin devrimcilerini bir dünya partisi inşasına kazanmaktır.

Sungur Savran

Mısır devrimi Türkiye solunu yola getiriyor! (Mu?)

2011 yılını Arap dünyası devrimle geçirdi. Sadece devrimin şaha kalktığı Tunus ve Mısır'da değil, Yemen'de, Bahreyn'de ve bir ilk aşamada Suriye'de. Ama 2011 yılı boyunca Türkiye solunun ezici çoğunluğu herkesi yaşananın "Ortadoğu'nun emperyalizm tarafından yeniden dizaynı" olduğuna inandırmaya çalıştı. Tuhaftır, ayaklanma ve devrime çok daha açık olacağını bekleyebileceğimiz Özgür Gündem gazetesinde bile bu teorinin sayfalar boyunca savunulduğunu görmek mümkündür. Şimdi Özgür Gündem (30 Ocak nüshası örnek olsun) "İkinci devrim"den söz ediyor. İkinci devrimi yaşıyorsak, elbette birincisi de olmuştur!

Eskiler, basında dost gazeteler için "refikimiz" derlerdi. Biz de "dost acı söyler" diyerek refikimiz BirGün gazetesinin macerasına değineceğiz. BirGün bütün 2011 yılı boyunca "devrim" nitelemesine karşı çıktı, Mısır'da yaşananın "Ortadoğu'nun emperyalizm tarafından yeniden dizaynı" olduğu teorisini yaymaya çalıştı. Şimdi ise her gün "Mısır devriminin 2. yıldönümünde" şu oldu, bu oldu yazıyor! (26, 27, 28 Ocak tarihli nüshalara bakılabilir.) Yoldaşlar, hani devrim yoktu, nasıl oldu da ikinci yıldönümünü idrak ettik?

26 Ocak'taki haber daha da çarpıcı. BirGün, kendi okurunun Mısır'da bir devrim olduğu fikrine pek alışık olmadığını bildiği için bir gün önce, 25 Ocak'ta devrimin 2. yıldönümü dolayısıyla yaşananları anlatmadan önce, devrimin tarihçesini de anlatmış ki, okur artık kendisini BirGün'ün iki senedir yatırmakta olduğu uykudan uyanabilsin. Bu tarihin içinde en çok dikkat çeken nokta, gazetenin devrimin devirdiği Hüsnü Mübarek'i "ABD'nin sıkı müttefiki" olarak anması. Şimdi, bu kadar basit bir gerçeği teslim etmek için iki yıl beklemek gerekiyor muydu? Şayet bu doğruysa, "yeniden dizayn" teorisini nasıl savundunuz? İki yıl önce Mübarek'in "ABD'nin sıkı müttefiki" olduğunu bilmiyor muydunuz?

Devrim nelere kadir, hep işaret ediyoruz. Biz iki yıldır Mısır devriminin çok büyük bir devrim olduğunu ne kadar vurgularsak vurgulayalım, Türkiye solunun geniş kesimlerini ikna edemedik. Ama bakın devrim BirGün'ü dogmatik uykusundan nasıl uyardırdı! Kendi gerçekliğini nasıl kabul ettirdi!

Peki neden? Esas soru bu. Bunu da yazdık bu iki yıl boyunca hep. Türkiye solunun geniş

kesimleri Müslüman halka güvenmiyor. Onlar ayağa kalkınca nasıl olsa İslamcı hareketleri destekler, dolayısıyla bu işten Müslüman Kardeşler kârlı çıkar, bizde de Erdoğan'ın eli güçlenir, öyleyse... devrime devrim demeyelim! İşte Mısır devriminin (ve daha genel olarak Arap devriminin) solda tanınmamasında rol oynayan bu çok acı (ve acıklı) akıl yürütmedir. Halka güvenmemektir! Şimdi ise devrim açıkça İslamcı cumhurbaşkanını hedef aldığı için artık adı konulabiliyor. İşte hatanın temeli!

Hatadan ne zaman dönülürse dönülsün makbuldür. Refikimiz BirGün'e "hakikat dünyasına hoş geldiniz!" diyoruz. Ama herkes aynı derecede esnek olamıyor. Türkiye Komünist Partisi (TKP) tarafından yayınlanmakta olan soL gazetesi bugün bile, devrime hâlâ devrim diyemiyor. O yüzden de battıkça batıyor. Olayları tam bir burjuva gazeteciliği mantığıyla "Mısır sokakları kana bulandı" veya "Mısır sokaklarında kan aktı" diye verebiliyor! (27 Ocak) Ama bundan daha acıklısı 28 Ocak'taki manşetler. İlk sayfada "Mısırlı yoksullar 'devrimden' umut kesti". soL "devrim"i tırnak içine alarak aklınca alay ediyor. İçeride ise "yoksulların uğradığı hayal kırıklığı"ndan söz ediliyor.

Mısırlı yoksullar devrimden umut kesmiş! Peki, günlerdir, hatta Kasım'ın sonundan beri, Tahrir'e çıkarken, başkanlık sarayını kuşatırken, Süveyş'te, Port Said'de, İsmailiye'de ilan edilmiş olan OHAL'in gece sokağa çıkma yasağını ayaklar altına alırken, onlarca ölü verirken ne yapıyorlar? Bu umut kesmekse umut beslemek nasıl oluyor? Bunun adı saçmalamaktan başka bir şey olmaz. İnsan, hele Marksizm adına, gözlerini hakikate kapatırsa işte böyle zavallı duruma düşer!

Mısır devrimi Ocak-Şubat 2011 ve Kasım 2011 dalgalarından sonra üçüncü dalgasını yaşıyor. Bu dalga Kasım sonunda başladı, iniş çıkışlarla sürdü ve halen devam ediyor. Devrim, en başta devrimci Marksist bir önderliğin yokluğu olmak üzere, çok büyük sorunlarla karşı karşıya. Kazanacağı konusunda hiç de emin olamayız. Ama başta Mısırlı Marksistler olmak üzere bütün dünya solu, şayet yaşananın bir devrim olduğunu tanıyıp ona göre davranmazsak, kaybetmesini garanti altına almış oluruz!

Haydi Mısır devrimiyle dayanışmaya!

Nice yıllara Dördüncü Enternasyonal!

2013, IV. Enternasyonal'in kuruluşunun 75. yıldönümü. Tarihin gördüğü en büyük komünist işçi devriminin, Rusya'da yaşanan 1917 Ekim devriminin ürünü olarak kurulan Üçüncü Enternasyonal, Sovyetler Birliği'nin başına çöken bürokrasi tarafından yozlaştırıldığında, devrimin iki büyük önderinden Lev Trotskiy ve arkadaşları, 1938 yılında Sosyalist Devrimin Dünya Partisi olarak IV. Enternasyonal'i kurdu. Devrimci İşçi Partisi (DİP) ve desteklediği uluslararası devrimci örgüt Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu (DEYK/CRFI) 2013 yılı içinde IV. Enternasyonal'in işçi sınıfı ve genç kuşaklar için önemini anlatmak amacıyla bir dizi etkinlik gerçekleştirecek. Gerçek gazetesi de olanaklarının elverdiğince IV. Enternasyonal'i ve enternasyonalizmi tanıtmaya çalışacak.

IV. Enternasyonal'in 21. yüzyılın başında işçi sınıfının mücadelesinin ve sosyalizmin çıkarları açısından ne kadar önemli olduğunu anlamak için her şeyden önce tarihe bakmak gerekir. Modern kapitalizmin yükselişi ile birlikte bir sosyal sınıf olarak tarih sahnesine çıkmalı, işçi sınıfı neredeyse başlangıçtan itibaren uluslararası düzeyde örgütlenme yönünde doğal bir eğilim göstermiştir. İşçi sınıfının, 1864'te kurulan ve "Uluslararası İşçi Birliği" adını taşıyan ilk "dünya partisi", yani I. Enternasyonal, çeşitli ülkelerin sendikacıları, işçi sınıfı önderleri, sosyalistleri ve anarşistleri tarafından hep birlikte kurulmuştur. Bugün fikirleriyle dünya sosyalist hareketine yol gösteren Karl Marx'ın bu örgütün kurulmasında da, var olduğu sürece yürütülmesinde de çok büyük bir rolü olduğu ortadadır. Marx, *Komünist Manifesto*'yu "Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!" diye bitirmişti. Bütün politikasını burjuvazinin ulusçuluğuna karşı proleter enternasyonalizmi üzerinde inşa etmişti. Ama bütün ülkelerin işçi sınıfı önderleri bu fikre yatkın olmasaydı, Marx henüz sınırlı sayıda olan kendi taraftarlarıyla bu işi gerçekleştiremezdi. Nitekim, I. Enternasyonal ideolojik ve programatik açıdan çok farklı akımları bağrında birleştirmiş olduğu için, sonu bu akımlar arasında çekişme dolayısıyla gelen bir örgüttü.

I. Enternasyonal'in 1876'da lağvedil-

mesinden sonra işçi sınıfının siyasi örgütlenmesi bir süre boyunca ulusal ölçekte sürdürülmüşse de, bir "dünya partisi" fikri kısa süre içinde yeniden gündeme gelmiştir. Bunun sonucu olarak, Marx'ın yakın çalışması arkadaşı Friedrich Engels'in de katkılarıyla, 1889 yılında II. Enternasyonal kurulmuştur. Yüz binlerce üyeye sahip olan, milyonlarca oy alan partilerin birliği olarak II. Enternasyonal kapitalistler için büyük tehlike arz ediyordu. Üstelik bu örgüt, I. Enternasyonal'den farklı olarak resmi programı itibarıyla Marksistti. Ama işçi hareketinin baş belası işçi aristokrasisi ve işçi bürokrasisi, II. Enternasyonal'in içinde kapitalist düzenle barış sağlamak gerektiğini savunan bir sağ kanadın gittikçe güçlenmesine yol açmıştır. I. Dünya Savaşı patlak verdiğinde, kapitalist düzenle barışın farklı ülkelerin işçilerinin birbirlerini boğazlaması anlamına geldiği ortaya çıkmıştır: II. Enternasyonal'in partilerinin her biri kendi burjuvazisinin yanında savaşa girmiş, böylece örgüt işçi sınıfını uluslararası alanda sınıf çizgileri temelinde birleştiren bir örgüt olmaktan çıkmıştır.

Komintern

Uluslararası işçi sınıfı, çeyrek yüzyıllık bir çabanın ürünü olarak inşa edilmiş olan dünya partisini yitirmiş oluyordu. Elbette başta Rusya'daki Bolşevik Parti

olmak üzere, savaşa karşı gerçekten enternasyonalist bir tavır almış olan odaklar vardı. Ama bunlar son derecede küçük bir azınlık olarak kalmıştı. İmdada 1917 Ekim devrimi yetişti. Bu devrimin rüzgârı, uluslararası işçi hareketinde Marksist enternasyonalizmin yeniden canlanmasını olanaklı kıldı. Halis Marksistler için enternasyonalizmin ne kadar önemli olduğunun en çarpıcı kanıtı, Ekim devriminin önderleri Lenin'in ve Trotskiy'in ülke bir iç savaşın ve açlığın pençesinde kıvrılırken her şeyi bir yana koyarak yeni bir "dünya partisi" kurmak üzere kolları sıvamış olmalarıdır. Ekim devriminin ardından iki yıl geçmişti ki, III. Enternasyonal'in (ya da öteki adıyla Komünist Enternasyonal'in, kısaca Komintern'in) ilk kongresi 1919 yılında toplandı.

Komintern'i ötekilerden ayıran çok önemli bir yanı, uluslararası işçi hareketinde reformist ve milliyetçi bir akımın doğmuş olması gerçeğinin derslerini çıkararak, devrimci bir programı bayrağına sıkı bir biçimde yazmış olmasıdır. Komintern, burjuvaziyle uzlaşmaz bir program temelinde kurulmuştu. Bu bakımdan, sadece sosyalizmden sendikalizme ve anarşizme çok çeşitli akımları bir araya getiren I. Enternasyonal'den ayrılmıyordu. İdeolojik olarak Marksizme bağlı olan ama içinde Marksizmi işçi aristokrasisi ve bürokrasisinin çıkarları doğrultusunda burjuvazinin görüşleriyle uzlaştıran II. Enternasyonal'den de farklı idi. Lenin'in deyişiyle bu yeni program **devrimci Marksizm** idi.

IV. Enternasyonal

Ekim devriminin ürünü Sovyet toplumunda, devrim ertesinde, yeni bir sosyal katman olan bürokrasi adım adım güçlenmeye başladı. Lenin'in 1924'te ölümünden sonra Sovyetler Birliği bu yeni katmanın, yani bürokrasinin pençesine düşüyordu. Bürokrasi, kurulmuş olan yeni düzenin çatlaklarından yararlanarak ayrıcalıklarını pekiştiriyor, bir yokluk toplumunda bolluk içinde yaşıyor, Stalin ve etrafındaki kadro tarafından güçlendirilen bürokratik

diktatörlük sayesinde de iktidarını koruyordu. Uluslararası alanda bürokrasinin çıkarı emperyalizmle barışmak, kendi çıkarlarına dokunulmadığı sürece dünya devrimi gibi "maceralardan" uzak durmaktı. Bu yüzden de Bolşevik Partisi'ni kendi partisi haline getirdiği gibi, Komintern'i de kendi dış politikasının aracı yaptı. Sonunda 1943'te ebediyen dirilmemek üzere gömdü.

İşte Ekim devriminin iki büyük önderinden biri, iç savaşı kazanan Kızıl Ordu'nun mimarı ve komutanı Lev Trotskiy devrimin, işçi sınıfının ve Marksizmin hedeflerine sadık kaldığı içindir ki, kendi etrafında toplanan çeşitli ülkelerin devrimcileriyle birlikte 1938'de IV. Enternasyonal'i kurdu. IV. Enternasyonal, Stalinizm karşı kurulmamıştır. IV. Enternasyonal emperyalist kapitalizmin dünya çapındaki hâkimiyetine son verme savaşında, yani dünya devrimi mücadelesinde uluslararası işçi sınıfına bir dünya partisi gerektiği bilinciyle bu tür bir partinin inşası yolundaki ilk adım olarak kurulmuştur. Yani hedefi kapitalizmi dünya çapında yıkmaktır. Stalinizm de, her türden reformizm de, işçi sınıfının saflarında yenilgiye uğratılması gereken, mücadelenin geleceği için zararlı siyasi akımlar olarak girer IV. Enternasyonal'in gündemine. Nasıl ki Komintern ilk kuruluş döneminde kendini reformizmden ve milliyetçilikten ayırmaya çalışmıştı, IV. Enternasyonal de kendini hem bu akımlardan hem de bürokrasinin ideolojisi ve programı olan "milli komünizm"den ayırdı.

IV. Enternasyonal'in kurulmasının ne kadar önemli ve doğru bir tarihi adım olduğu, Sovyetler Birliği, Çin ve Doğu Avrupa'daki rejimlerin çöküşü sonrasında iyice anlaşıldı. Dünya çapında ve tek tek ülkelerde işçi hareketi içinde ve solda liberalizm aldı yürüdü. Enternasyonalist ve devrimci bir Marksizmi sadece IV. Enternasyonal'in çizgisinden ayrılmayan siyasi akımlar ısrarla savundular. Bugün, uluslararası alanda devrimci sosyalist akımlar için başlangıç noktası IV. Enternasyonal'in sağladığı noktadır. Devrimci Marksizm o damardan yürüyecek ve bütün ülkelerin işçilerini yeniden sosyalizm yolunda birleştirecektir.

Nice yıllara IV. Enternasyonal! Nice yıllara proletaryanın dünya partisi!

